

GENT DEL MASNOU

Butlletí GENT del Masnou 3a època núm. 259, novembre del 2008

PATENTS, MARQUES, DISSENYS

Marcel·lí Curell i Suñol
Agent de la Propietat industrial

Al Masnou: Sant Felip, 31

A Barcelona:

Passeig de Gràcia, 65 bis

T. 93 487 51 66 · Fax 93 488 03 21

mail@curellsunol.es

MASNOU INA
RELLOTGERIA · JOIERIA

LIQIDACIÓ TOTAL

Aprofiteu els descomptes

25 i 30 %

C/ Barcelona, 9 · 93 555 07 76

ES TRASPASSA LA BOTIGA
RAÓ AL 93 555 17 61

85 ANYS

TALLERS MASNOU

1923-2008

Exposició i venda:

Àngel Guimerà, 14.

Taller: Puerto Rico, 28

93 540 31 57 el Masnou

Pintor Domènech Farré, 13-15 · Tel. **93 462 80 00** · 08320 El Masnou

www.dogi.com

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació cívico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: L'Estelada a 100 cims del món

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU

Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.org

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Editorial

DESÈ ANIVERSARI DE LA TROBADA DE PLAQUES DE CAVA

Al matí del diumenge dia 30 d'aquest mes de novembre celebrarem la que serà la desena Trobada d'Intercanvi de Plaques de Cava organitzada per la nostra associació.

Com ja és tradicional, la Trobada tindrà lloc –si el temps no ho espatlla– al carrer de Pere Grau, en el tram comprès entre els carrers Capitans Comellas i Pintors Villà.

Tal vegada us preguntareu quina màgia o atractiu especial tenen les plaques de cava, aquestes peces menudes, generalment de llaua, que coronen les ampolles de cava o xampany, per haver-se guanyat un espai tan important dins el món de les múltiples varietats del col·leccionisme?

Generalment, les col·leccions formen part d'un petit univers personal en el qual el col·leccionista, a nivell individual, treballa en la quietud i aïllament de casa seva, ordenant, classificant i contemplant amb goig les petites o importants troballes acumulades al llarg del temps, tant més apreciades com més gran ha estat l'esforç o dificultat d'aconseguir-les, siguin segells, monedes, goigs, sobres de sucre, dècims, clauers, pins, punts de llibre, cromos i un inacabable etcètera de varietats.

En el cas de les plaques de cava, però, creiem que la puixança i augment constant del nombre d'aficionats de totes les edats i condició social rau, a part del valor intrínsec de tot objecte col·leccionable, en el valor afegit de les Trobades d'Intercanvi, aquesta mena d'aplecs de col·leccionistes que, setmanalment, tenen lloc per molts racons de Catalunya, bo i mobilitzant milers d'aficionats, oferint-los l'oportunitat de descobrir o retrobar indrets de la nostra geografia, visitar caves i conèixer-ne els secrets del procés d'elaboració, adquirir productes del país, establir amistats i complicitat entre els *placomusofílics* (aquest és el curiós nom tècnic amb què són coneguts els col·leccionistes de plaques de cava) i, sobretot, capturar noves peces per a la col·lecció.

És pràctica habitual que a les trobades es presenti alguna placa nova creada expressament per a l'ocasió. En el cas nostre, d'ençà de l'any 2000, hem anat presentant plaques noves amb reproduccions de la silueta de vaixells de la marina de vela del Masnou del 1800, que han estat molt ben rebudes per l'entorn col·leccionista.

Per a l'edició d'enguany seguirem amb la sèrie de vaixells del 1800 amb la reproducció d'una goleta i, com a primícia i en edició especial limitada, presentarem una nova **placa de plata** amb el logo de Gent del Masnou, commemorativa del desè aniversari, que serà la que vindrà embotellada amb l'ampolla de la Trobada.

No cal dir que, a part de l'interès que aquestes plaques tindran per a tots els col·leccionistes en general, els socis i simpatitzants de Gent del Masnou també tindrem un bon motiu per adquirir aquesta ampolla amb la placa de plata, amb el logo de l'entitat, per poder lluir-la a la vitrina de casa o per destapar-la en alguna ocasió que s'ho valgui.

Esperem que el temps ens sigui propici; que, com ja és habitual, ens hi acompanyi una bona quantitat de col·leccionistes i que els socis i amics de la casa vingueu a ambientar la Trobada, la del desè aniversari. Ho celebrarem amb un tastet de cava i galetes de "barco" amb què l'organització obsequiarà tots els compradors de l'ampolla.

El President

Agraïments: Ajuntament del Masnou, associació Amics del Carrer Pere Grau, associacions de col·leccionistes C.P.C i A.C.P.Bagà, Caixa Penedès, Can Colomé, Can Mai Tanquis, Can Rac, Caves Lincon, Celler del Mar, Condis Pere Grau, Hite, S.A., La Clau, Pa Banqué, Novetats Pradell, Pastisseria Miquel, Taller de Publicitat, Rosaba, S.L. i Xapes.net

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
RASCA I PICA per Ramon Serra i Roca.....	9
EL TEATRE DEL CANVI per Joan Camps.....	10
CRISI per Joan Maresma Duran.....	11
CRÒNIQUES	
Homenatge al President Companys per J. Muray	12
Les cent cares de Joan Comellas per Joaquim Masoliver.....	13
Coral Xabec Esteve Pujol i Pons.....	14
La Plaça del Diamant. Gat teatre Esteve Pujol i Pons.....	15
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	16
UN VAIXELL ATRAPAT EN EL TEMPS per J. Condeminas	19
PEL NORD DE MONGÒLIA AMB BICICLETA (II) per Xavier Tarafa.....	20
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	22
ANECDOTARI MASNOVÍ per Joan Maresma	23
GENT DEL MASNOU INFORMA	25
PETIT DICIONARI de Joan Comellas	26
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M.J.R. Lucas	27
ARRAN DE SÒL per Plèdubuit.....	27
AGRUPACIÓ SARDANISTA	30

**EL NOSTRE
NÚMERO DE
LA RIFA
DE NADAL**

73699

**EL TROBAREU ALS
COMERÇOS
DEL MASNOU
I AL LOCAL SOCIAL**

**X Trobada
de Plaques
de Cava
del Masnou 08**

**Diumenge, 30 de novembre,
al carrer de Pere Grau de 10 a 14**

informació pàg. 8

Grau

Sant Miquel, 6.
Tel. 93 555 15 38

CENTRE VETERINARI EL MASNOU

Urgències
93 555 73 52

Horari de dilluns a dissabte
de 10 a 1 i de 2/4 de 5 a les 8

Sant Miquel, 9 El Masnou
Tel 93 555 73 52

Cicles Vidal

Venda · Reparació · Lloguer
Li proporcionem qualsevol marca de
bicicleta o accessori

Passem a recollir la seva bicicleta a
domicili per reparar

Fontanills, 3 · 93 540 37 18

De dill. a diss. de 10 a 13,30
i de 17 a 20. El dijous matí tancat

XARCUTERIA

RO
CA

EL MASNOU

St. Miquel, 25 · 93 540 88 02

Mercat municipal, pda 41 · 93 540 10 61

BADALONA

Mercat La Salut, pda. 48 · 93 388 16 87

PAULA
boutique

**Moda tardor
hivern**

Sant Miquel, 5
Tel. 93 555 04 00

**ASSOCIACIÓ DE VEÏNS I
COMERCIANTS DEL CARRER
SANT MIQUEL**

41549

El nostre núm. de Nadal

*L'Associació desitja a tots els seus clients i amics
que la sort ens sigui favorable, que tinguem unes
bones Festes de Nadal i un felix Any 2009*

**ASSESSORIA
IGLESIAS**

Fiscal
Laboral
Comptabilitat
Assegurances
Gestió immobiliària
i de trànsit
Sant Miquel, 21, A-baixos
Tel 93 540 40 53

**Finques
Meslloc**

Ceigrup
immobiliaries

93 555 69 03

www.meslloc.com

*Joaquim
Moliner*
Artesans des de
1948

21è ANIVERSARI

**25% dte. del 24
de nov. al 5 de des.**

Sant Miquel, 24 · El Masnou
93 555 69 92

El Clip

papereria
Material d'escola i oficina
Fotocòpies b/n, color
Còpies de plànols
Manualitats
Belles arts

Sant Miquel, 15
Tel. 93 555 64 24

PERRUQUERIA I
ESTÈTICA

Estil

**DONA
HOME**

93 555 21 96
Fontanills, 11
El Masnou

AVC

ASSOCIACIÓ
DE VEÏNS I
COMERCIANTS
DEL C/. ST. MIQUEL

12
*El nostre projecte
és millorar*

El Trenta
BAR REST

**Esmorzars · Dinars
Copes**

Sant Miquel, 33
93 555 80 31 · El Masnou

h o c r e c f a n t à s t i c a b o ú s t o b e r t a

Totes les cartes adreçades a la **Bústia Oberta** encara que es publiquin amb pseudònim o inicials cal que portin les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, núm. del D.N.I. i signatura. L'extensió no excedirà de vint ratlles mecanografiades a doble espai; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les.

Gent del Masnou no es fa responsable del contingut de les cartes; seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

RESPOSTA A VEÏNS "NO IDENTIFICATS"

Sí és la meva intenció entrar en un "debat" que, amb fi o sense, és per a mi, per als meus fills i també, crec, per al meu poble, molt interessant.

En la meva extensa carta parlo clarament de TOLERÀNCIA, que per a mi és tan o més important que el RESPECTE.

En tot cas no existeix una sense l'altre. Estic d'acord amb "vostès?" -10, 100, 1000, no sé qui ni quants subscriuen l'escrit- tot funciona si hi ha respecte i tolerància, però en tots dos sentits. Les coses es poden fer millor, d'acord: però tots podem també aguantar, tolerar, pel bé dels nostres joves, cinc, sis, set o deu nits l'any de dormir menys. Els permisos de les diverses activitats que es fan al poble, efectivament els dona l'Ajuntament, no només a la platja sinó arreu, a les entitats de tot tipus degudament legalitzades: La Petanca, Ple de Riure, Can Malet, Havaneres, Sardanes, ADAM, Escoltes, Can Mandri, Associacions de veïns... i també a Fascurt i Anacrusa. L'Ajuntament no existeix per prohibir sinó per facilitar l'associacionisme i les expressions culturals, ens agradin més o menys.

Per finalitzar, una puntualització: les meves cartes van signades i per tant vostès poden, a la guia telefònica o a la guia del Masnou, trobar la meva adreça i el meu telèfon, **JO NO!**

Per altra banda estic convençut que la majoria dels veïns del Camí Ral, dels carrers interiors de Can Humet... són més propers a les meves opinions que a les "seves?".

Adolf Bouis Gutiérrez

i tots aquells que n'estem fins al capdamunt de la gent anònima, avorrida i intolerant a qui no agrada El Masnou **Viu.**

POTSER JA N'HI HA PROU

Com a lector habitual d'aquest butlletí, en tant que soci de l'entitat i masnoví, m'interessa saber què pensen els meus conciutadans de moltes de les coses que passen a la nostra vila, tot llegint les diferents seccions i articles dels seus col·laboradors habituals.

És evident que en la meva condició de president d'Esquerra Republicana de Catalunya del Masnou, també em serveix per conèixer de primera mà les opinions de la gent sobre qüestions polítiques o referents a decisions i/o accions preses des de l'ajuntament del qual formem part des de l'oposició.

Per aquest motiu agraeixo tots els comentaris que fan els lectors sobre les nostres actuacions, tant si són crítiques com si són favorables, perquè ens ajuden a reflexionar i veure les coses des de diverses perspectives. Ara bé, el que em sorprèn i em desconcerta és la desqualificació que, de forma reiterada, rep la nostra formació política per part d'alguns dels seus col·laboradors habituals i, fins i tot, des d'alguna de les seves vocalies, com en el darrer número la d'Acció Cívica.

Serveixi, doncs, aquesta carta, per agrair a tots els veïns i veïnes del Masnou la seva participació i, al mateix temps, mostrar el nostre rebuig a les desqualificacions gratuïtes que rebem per part de la redacció de la revista.

Frederic Oliver

President ERC del Masnou

DESPULLAR UN SANT PER VESTIR-NE UN ALTRE

La versió breu és molt curta: el dilluns 13 d'octubre al matí, en arribar amb bicicleta a la seu del Casal de la Gent Gran de Can Malet, una comissió de membres de l'Associació de Veïns del Carrer Pere Grau capitanejats pel popular Isidre i secundats per l'Ernest Humet, el fill d'aquell bon l'alcalde predemocràtic, sortien joiosos de la seu del Casal de la Gent Gran de Can Malet en haver-nos comunicat que per ordre de l'alcaldia a partir del més de novembre i tot el desembre **okuparien** el pati per muntar-hi el seu Pessebre Vivent i, per tant, hauriem de renunciar a qualsevol de les activitats durant els

mesos de novembre i desembre d'enguany.

El pati de la Gent Gran de Can Malet és l'únic espai assolit de què disposa el Casal i el mateix alcalde hi passa quotidianament i és testimoni que no hi ha dia que no s'hi faci alguna activitat, ja que, a més d'haver-hi la pista de petanca, és el lloc on ens esplaiem fent la xerrada, celebrant les freqüents onomàstiques, algunes malauradament pòstumes, o organitzant els populars esmorzars de pa torrat fregat amb all i sucut amb oli, costums austers que tenim ben guanyats i als quals tothom que hi passa és convidat.

Un detall important: els membres capdavanters de la comitiva d'aquesta ocupació forçosa, l'Isidre i l'Ernest, sabien mol bé el mal que ens venien a fer, perquè exactament el dia 3 de novembre del 2006, quan, per la greu malaltia que afectava Claudi Bravo i a petició personal d'ell jo m'havia fet càrrec de la presidència en funcions del Casal, van acudir acompanyats del regidor Joaquim Fàbregas per proposar l'apropiació del pati, l'únic espai a l'aire lliure de què disposem a Can Malet. Va ser una reunió prou entenedora, ja que només calia sentit comú per entendre els arguments que personalment els vaig exposar juntament amb una vintena de socis que van voler recolzar-me. Ho van entendre tan bé que van renunciar-hi amigablement i van decidir voluntàriament acceptar un altre espai que l'Ajuntament els va cedir i subvencionar. D'aquí ve que avui encara no entenc la satisfacció i eufòria victo-

FARMACÈUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

____ Novembre 2008 ____

Tot Sants	1	dissabte	Dominguez
	2	diumenge	Dominguez
	3	dilluns	Ocata
	4	dimarts	Riera
	5	dimecres	Fàbregas
	6	dijous	Viayna
	7	divendres	Dominguez
	8	dissabte	Aymar
	9	diumenge	Aymar
	10	dilluns	Riera
	11	dimarts	Fàbregas
	12	dimecres	Viayna
	13	dijous	Dominguez
	14	divendres	Aymar
	15	dissabte	Ocata
	16	diumenge	Ocata
	17	dilluns	Fàbregas
	18	dimarts	Viayna
	19	dimecres	Dominguez
	20	dijous	Aymar
	21	divendres	Ocata
	22	dissabte	Riera
	23	diumenge	Riera
	24	dilluns	Viayna
	25	dimarts	Riera
	26	dimecres	Aymar
	27	dijous	Ocata
	28	divendres	Dominguez

29	dissabte	Viayna
30	diumenge	Viayna

____ Desembre 08 ____

1	dilluns	Dominguez
2	dimarts	Aymar
3	dimecres	Ocata
4	dijous	Riera
5	divendres	Fàbregas
6	dissabte	Fàbregas <small>Constitució Espanyola</small>
7	diumenge	Fàbregas
8	dilluns	Riera <small>Immaculada Concepció</small>
9	dimarts	Ocata
10	dimecres	Aymar
11	dijous	Fàbregas
12	divendres	Viayna
13	dissabte	Ocata
14	diumenge	Ocata
15	dilluns	Viayna
16	dimarts	Riera
17	dimecres	Fàbregas
18	dijous	Viayna
19	divendres	Dominguez

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

no crec en fàstics A be rta col·loqui amb

Ve de la pàg. 5

riosa que reflectien els seus rostres quan vaig saludar-los cordialment. Jo no ho sabia, però ells sí que sabien molt bé que havien estat cooperadors necessaris de la mala nova que, en nom del Consistori, acabaven de notificar.

Ja sabem el que passa en un conflicte d'aquesta mena, els rumors van inflant el globus d'uns i altres i fan molt difícil l'anàlisi objectiva de la realitat. Però a mi em consta que aquest intent d'usurpació que avui, en escriure aquesta carta, encara no s'ha tirat enrere, ha estat deliberat entre Ajuntament i Associació de Veïns del Carrer de Pere Grau d'esquena a la Junta Directiva de l'Associació de la gent Gran de Can Malet i, un cop promès verbalment l'espai per al Pessebre, hi ha hagut la intencionalitat d'imposar-ho com un fet consumat. També em consta que l'actual regidor Xavier Serra, executiu polític del pressupost dedicat a la Gent Gran i representant d'un partit que tracta amb mà de cotó fluix els *okupes*, en el nostre cas ha volgut assumir l'autoritat i amb mà de ferro ha recolzat aquest desnonament forçat tot dient que el Consistori no té per què consultar la part afectada, que, en aquest cas, som els avis i àvies associats a Can Malet.

Sembla ser que no es vol tenir en consideració el dret adquirit de quasi trenta anys des de la cessió del Casal de Can Malet a la

gent gran del Masnou. Veus del Consistori llancen el missatge que el pati no va ser part de la cessió feta pel primer Ajuntament democràtic, en el sentit que és un lloc de pas, però hi ha dos arguments que són incontestables contra tan minses justificacions: el primer és que les activitats de la gent gran al pati de Can Malet no afecten la lliure circulació i estada de vianants, joves i petits, aliens a l'associació, quan el Pessebre que volen instal·lar-hi significaria un impediment de l'ús públic del pati. El segon és més contundent que una acta de notari, ja que el primer Ajuntament democràtic del Masnou va voler commemorar la donació irrefutable posant la fastuosa ceràmica que presideix la porta del pati. Amb l'escut antic del Masnou, és pot llegir CASAL DE LA GENT GRAN DE CAN MALET. Malament si entre associacions cíviquestes practiquem tan barroeres accions, malament quan aquestes males accions són secundades amb determinació de ser imposades per l'autoritat competent amb tics tan antidemocràtics.

Joan Camps i Ortiz

Expresident del Casal de la Gent Gran de Can Malet
2006-2008

DENÚNCIA A LA V FIRA DE DIBUIX I PINTURA

El passat 27 de setembre es va celebrar la V Fira de Dibuix, Pintura i Fotografia; però, a pesar de l'esforç d'uns quants, segueix

sense canviar res. Em pregunto si la Regidoria de Cultura té interès que funcioni aquesta Fira o li és indiferent.

La difusió ha estat minsa. En aquesta ocasió se n'han posat tres pancartes, "novetat!"; però quina de totes tres ha estat posada en pitjor lloc? I els cartells que es van fer, on eren? Vaig prendre'm la molèstia de passejar-me pel poble i no els vaig veure enlloc fins al mateix dia 27 a la Fira.

És una llàstima que l'equip de govern destini uns diners, que paguem tots, per dur a terme accions d'aquesta índole per a enriquitament de la cultura i després no serveixin per a res. Realment saben gestionar els nostres recursos?

En la pàgina web de l'Ajuntament es diu que van passar-hi més de dos-cents masnovins; sap el grup de govern el nombre d'habitants que té el nostre poble? Aquests dos-cents masnovins no en representen ni l'1%, que, repartits entre les deu hores que va durar la fira, es pot dir que van passar-hi vint persones per hora; unes xifres irrisòries que haurien de fer pensar a més d'un.

Realment interessa a l'equip de govern segons quins actes referents a la cultura? Em pregunto, saben el que vol dir la paraula cultura? És molt ampli, però n'exposaré una definició:

La cultura és el conjunt de totes les formes i expressions d'una societat. Com a tal, inclou costums, pràctiques, codis, normes i regles de la manera de ser, , religió, , normes de comportament i sistemes de . Des

d'un altre punt de vista, es pot dir que la cultura és tota la informació i habilitats que té l'ésser humà. El concepte de cultura és fonamental per a las disciplines que s'encarreguen de l'estudi de la societat, en especial per a l'antropologia i la .

Situacions com aquesta no estimulen a la participació, atès que no és la primera vegada que es dona aquesta situació. No és d'estranyar que així pintors del poble i de fora no vulguin venir a participar-hi.

No obstant això, des d'aquí vull agrair l'esforç fet pels senyors Carles De La Torre i Pepe Jiménez per no perdre la il·lusió i, a l'igual que ells, tenim l'esperança que la Fira d'Art algun dia sigui una realitat com cal en el nostre poble.

J.A.Z.

AL REGIDOR D'ESPORTS

Vull cridar la seva atenció sobre uns temes que ja comencen a ser preocupants, a la vegada que molestos. Desconec la seva experiència en gestió esportiva; però, pel que he vist fins ara, no em convida a pensar-hi en positiu ni molt menys en optimista. Tenint present l'antiguitat del pavelló poliesportiu, a l'estiu, amb la calor que ha fet el setembre passat, l'absència de ventilació feia l'ambient irrespirable i sufocant per als pares, asseguts d'observadors, però escandalós per als nens que practiquen esport. S'observen unes obertures fetes al formigó, entenen que per ventilar, tapades sigui estiu o hivern, i a l'hivern ens pelem de fred. Sense comentarís l'experiència de veure com

Segueix a la pàg. 8

h o b e r t a
Ve de la pàg. 7

hem d'estar amb paraigua quan plou perquè hi ha goteres. Per arrodonir la situació hem de veure per la televisió com se li fa un homenatge a un esportista sortit de la pedrera del bàsquet del poble, l'amic Ricky; per sort nostra espero que només sigui el primer de molts, mentre els seus companys de generació han d'anar a jugar al pavelló de Tiana perquè el del poble tanca a les vuit del vespre del dissabte, dia en què es concentra la majoria d'activitats esportives, siguin de l'esport que siguin. Errors de gestió acurada quan coincideixen dos esports diferents com el futbol sala i el bàsquet a la mateixa hora i dia; provoquen escenes dantesques entre uns i altres, per no dir molestes i desagradables per a ambdues parts. És per això que no puc més que preguntar-li: les instal·lacions municipals, quins controls passen? Algú ha pres mesures termohigromètriques del pavelló durant el mes de setembre, a ple rendiment, de la calor que hi fa per al qui hi practica l'esport? I les pistes del carrer Pau Casals, quin sentit tenen? Han passat de quatre a tres cistelles, les porteries canviades de lloc per poder anar a recollir la pilota a la pista de skate i els llums no sabem quin horari de funcionament tenen. I els qui fan patinatge, sempre hauran d'estar al pati de l'Institut o hi haurà solució? Faci el favor de fer un pas endavant per l'esport del poble, un vehicle perquè els nostres joves

no tinguin temps de despatxar-se en altres coses, i comenci a pressionar els seus companys de govern a dirigir esforços i diners a millorar i mantenir les instal·lacions de què disposem; el rèdit és més profitós que pagar per enderrocar l'antiga caserna, correus i un llarg etcètera. Espero que el record que ens quedi a tots de la seva estada a la regidoria no sigui el de voler canviar el dia de la cursa de Sant Silvestre i sí el de millorar l'esport municipal.

Un pare empenyat.

CONCERT MESTRE MILLET

Vaig assistir al concert que es va celebrar en homenatge al Mestre Lluís Millet, amb motiu del centenari del Palau de la Música Catalana, el dia 4 d'octubre. Permeteu-me que felicitati tant els organitzadors com les tres corals que hi van participar: Xabec de Gent del Masnou, Esclat de Teià i Joia d'Alella.

És bo recordar les persones vinculades al poble que, com el Mestre Millet, va fer tant per la Cultura Catalana.

Gràcies per la bona estona que em va fer passar!

Pilar Millet i Casals

LALI

La recordo amable, carinyosa i riallera. Així la tinc present i així ella era.

Ho va donar tot, tot el que l'Eulàlia tenia però no sempre li ho va tornar la vida.

Va estimar i tothom l'estimava. Mai tenia un no i si podia el cor t'omplia.

I brodava i cuinava, feinejava i cantava i reia i et felici-

tava. Si alguna cosa li feia mal ningú se n'adonava. Era amant de la natura, les flors, les coses maques. Li encantava aquest mar tan nostre quan se'n delia i s'hi banyava, i el sol i la platja i una cançó i un capvespre a la Costa Brava. I volia la terra, la terra catalana, els seus pares eren de fora però li ensenyaren que aquesta era sa casa. I va ser feliç, tot el que se'n pot ser, perquè no volia més que el que Déu li donés, a qui coneixia i venerava.

Una tarda de tardor, ja no sé quan temps fa, la Lali ens va deixar. Sempre la recordaré amb tendresa.

Tots els qui l'estimem

X Trobada de Plaques de Cava del Masnou 08

Diumenge, 30 de novembre, al carrer de Pere Grau de 10 a 14

- Placa de plata commemorativa de la desena trobada
- Nova placa de la sèrie de "Vaixells del Masnou del 1800" (9è any)
- Tastet de cava i "galletes de barco" a tots els compradors de l'ampolla de la Trobada
- Sorteigs de diversos lots de cava i pastisseria

En cas de pluja o mal temps, la trobada serà al gimnàs del Col·legi de la Immaculada (Escolàpies), c/ Tomàs Vives, entre St. Miquel i Fontanills.

GENT DEL MASNOU Ajuntament del Masnou

més informació:
Ajuntament del Masnou. Unitat de Promoció Econòmica
93 540 62 00

RASCA I P/CA

Per Ramon Serra

Fa temps vaig parlar de Pius XII, el papa que va deixar sense ressò la terrible situació dels camps d'extermini dels nazis, tot i conèixer quina era la veritat sobre el tema. És un fet constatat i la majoria d'historiadors deixen en un mal lloc el representant de Déu a la terra. Ells, els qui en saben, expliquen la seva animadversió vers els jueus i com aquell home, que com a mínim hauria estat escoltat, va fer prevaler el seu credo personal i la seguretat del Vaticà davant de la mort de milions de persones, amb l'afegit que en aquells camps de l'horror també hi morien gitanos, magiars, russos, polonesos, catalans, espanyols i un llarg etc.

A aquell papa, la por li va fer guardar la vinya (barreja d'interessos i fòbies), però hi van morir milions de persones. Ell no va ser culpable de la seva mort, però no va fer el possible per donar a conèixer tot el que sabia i que possiblement hauria ajudat a donar més publicitat al cas i sobretot esperança a una quantitat molt gran de gent empresonada o bé amagada, que esperaven de l'església catòlica un gest, si més no de complicitat amb la gent que patia i que era assassinada d'una manera tan metòdica que esgarrija només pensar-hi.

Bé, aquesta petita introducció té una explicació com quasi tot a la vida. Resulta que lleigeixo en un diari que el papa actual, Benet XVI, vol fer beat el papa Pacelli, que és el primer pas per després fer-lo sant. Home, senyor Ratzinger, a vostè l'ha triat Déu per mitjà d'un conclave format per les més altes jerarquies eclesiàstiques. Bé, si el seu cap en el cel vol que un antic militant de les joventuts hitlerianes (o sigui vostè) faci sant un home (també triat per Déu) que va mirar cap una altra banda quan una colla de bojos mataven amb la fredor de qui va a treballar milions de persones, doncs potser que al cap de recursos humans del cel li donem definitivament la baixa.

Hi ha coses que costen d'entendre. Em pensava que després de Joan Pau II era impossible que l'església reculés més en el temps. Semblava que anar endarrere fins a una ortodòxia caduca s'havia acabat. No senyor; Ratzinger vol una església de fe cega, on els dogmes i la majoria de parafernàlia tipus "pastorets" és ben vigent.

La revifada que li volen donar al tema de Lourdes (allà on fan miracles) és, si més no, un retorn al passat més caspós i paternalista, d'uns senyors que s'emmirallaven en les pel·lícules de Cifesa, on el color i les històries de llàgrimes omplien de sanglots la platea d'aquells cines amb olor de pipes i suor.

Volent tornar a jugar amb els miracles perquè els seus sants han de demostrar aquest poder sobrehumà i, com que no el poden demostrar, l'inventen. El que em sap més greu és que juguen amb l'esperança de molta gent, que s'agafa a un ferro roent perquè no pot agafar-se a res més; i aprofitar-se així del personal és de les coses més indignes que

es poden fer.

Quin miracle diran que va fer Pius XII? Que va deixar jueus refugiar-se en esglésies catòliques? Home, només faltaria aquesta, que un cop refugiats els en fes sortir perquè caiguessin en mans de les SS. Va salvar Roma, però pensant salvar el Vaticà. És això un miracle? O potser és un miracle predicar pobresa i viure enmig del luxe i que no et caigui la cara de vergonya?

La base de l'església, els capellans de peu, ja van plegar, la majoria, en els anys setanta, quan es van involucrar amb sindicats i treballadors i van trepitjar el món real i es van adonar que els seus caps (la jerarquia) vivien en un món fictici on només comptava la submissió. Així els "autèntics seguidors del Crist" o van plegar o es van implicar en afers socials, però fora d'aquella estructura immobiliària. També van conèixer l'amor terrenal i es van casar o es van ajuntar. Per això hem de respectar la gent que té fe, però que no vol estar encotillada ni manada per gent que molt sovint oblida que som humans i que tenim necessitats terrenals, que hi ha gent que passa gana, que mor de malalties per no tenir 1 euro per pagar els medicaments. Que té fred i veu morir els febles, els nens, els vells.

Si veritablement és Déu qui tria el seu cap a la terra, m'agradaria que d'allà dalt estant fes un cop d'ull a les coses que ens passen als humans i que poc ens ajuda el seu representant.

La vida és més avall de la trona pontificia, la vida és en la gent, al carrer, amb els seus problemes i les seves esperances. La vida és única i irrepètible, i evoluciona molt de pressa, tant que els vostres ministres, s'han quedat enrere i només pensen en el seu poder i la seva glòria.

EL TEATRE DEL CANVI

per Joan Camps i Ortiz

El Masnou 19 d'octubre de 2008. A les notícies de la CNN han reaparegut les trobades ja conegudes, no menys patètiques, del president George Bush i de l'actual president de la UE José Manuel Durão Barroso, que al març del 2003 va

ser amfitrió i a la vegada taloner del complot de la guerra d'Iraq impulsada per Bush juntament amb els ja històrics col·laboradors necessaris, Aznar i Blair.

Des d'aleshores tremolo com un pare de fill adolescent quan veig que algú a qui ja han ensarronat una vegada retorna a tan males companyies. Crec que a l'Iraq sense el texà Bush, ara s'aniria qualant un lent caminar cap a la democràcia, igual de lent que el nostre on, al cap de quaranta anys, el dictador encara hi cavalca. Amb ajuts d'aquesta mena els iraquians deuen enyorar Saddam Husayn, de la mateixa manera que aquí encara hi ha qui enyorava Franco. Sense el Bush bèl·lic, probablement el *Trade Center* i les seves dues torres bessones encara recaptarien milers de dòlars diaris en visites turístiques i els tres mil treballadors que l'11 de setembre de 2001 van deixar-hi la pell seguirien en vida. Crec que si l'Aznar no hagués secundat una guerra immoral, l'ull de Bin Laden no s'hauria fixat en Madrid i la teoria de la conspiració propulsada des de la COPE en lloc d'instrumentació política només podria ser ficció com la pel·lícula recentment estrenada de Javier Fesser: *Camino*. Amb tot això, no excuso la covardia del

terrorisme que mata indiscriminadament, vull dir que Bin Laden i els seus sicaris són únics culpables directes de les nombroses massacres que s'estenen pel món i que, com a mínim, se'ls hauria de poder jutjar i engarjol·lar. Però no perdem ara la memòria de la història recent, ja que la política americana ha generat en les seves pròpies entranyes aquests personatges tan nefasts i coneguts. Només cal anomenar Videla, Pinochet i els mateixos Saddam Husayn i Bin Laden, que de les canyes rebudes de Washington n'han fet llances: terrorisme d'estat que ha matat indiscriminadament. Tinc la convicció que Bush hauria atès millor casa seva si no s'hagués enderiat per apoderar-se del petroli d'Iraq. També s'hauria estalviat tots els maldecaps i els impagables costos derivats del terrorisme, no hauria desemparat Nova Orleans davant del Katrina i hauria pogut anti-

par-se a la crisi econòmica que avui arrasa Estats Units i esquitxa tot el món. Si sumem els diners malbaratats, els del sac foradat de la guerra d'Iraq, el cost de l'onze de setembre, les subsidiàries de soldats de fortuna contractades, les presons de tortura franquiciades i la vigilància paranoica a aeroports, avui no caldria parlar amb tant de pànic dels bancs de negoci que han posat la mà al calaix. En principi perquè la vigilància hauria estat més eficient i en bona part ho haurien evitat; però, admetent que els àrbitres a més de badocs poden ser corruptes, tot i considerant possible la golejada d'empobriment borsari d'aquest terrorisme econòmic de coll emmidonat sense precedents, avui

a Bush i a tots els nord-americans els sobriarien diners per tancar el forat i dissimular el ridícul del seu monumental desprestigi. Si aquest beneit no hagués ensarronat el Josemari i el Tony, ara, en lloc del mal gust de boca que ens deixaria, llegiria un bon record d'ell i dels seus progenitors.

Veure Barroso per segona vegada amb aquest Bush, que per on passa ja no creix l'herba, és acollonant; però veure'ls juntament amb Nicolas Sarkozy és la premonició d'un risc temerari d'incalculables conseqüències per a Europa. Aquest dos nois no són qualssevol, ja que tenen les funcions de president i primer ministre de la Unió Europea i ara volen cavalcar de nou amb el personatge que encarna els quatre genets de l'Apocalipsi, o sigui, la guerra, la fam, la pesta i la mort juntes amb la pretensió de reformar l'ordre mundial del capitalisme, molt més que Franco quan creia ser far i guia d'occident. Creuem els dits, toquem ferro, foragitem els gats negres i no passem sota una escala, no provoquem els malefics, potser així Sarkozy i Barroso s'ho pensin i es quedin a casa, per allò que és *el ojo del amo el que engorda el caballo*, i així evitin que la Unió Europea no sigui un calc del guirigall de les autonomies que patim a l'estat espanyol. Si els nostres estadistes de la UE freqüenten tan maldestres companyies, les nostres rodalies, l'aeroport, els transvasaments d'aigua, l'idioma, la cultura, la nació catalana i l'espoli fiscal, en lloc d'imposar-ho arbitràriament des de Madrid com fins ara, ens ho aplicaran per la llei de l'embut des de Washington, o sigui, si no ho fa en Bush mateix, que no se'n vol anar sense intentar-ho, serà en John McCain o Barack Obama. Si mai Catalunya assoleix la independència amb Estat propi, no baixem la guàrdia, no sigui que per sortir del foc de Madrid anem a parar a les brases de Brussel·les, o sigui, tots hipotecats fins al coll per freqüentar les males companyies de Washington.

Crisi

Per Joan Maresma Duran

Imagino que el sistema capitalista es pot comparar a la vida: durant aquesta existència tan breu es produeixen alts i baixos, èpoques més tristes o més alegres, salut o malaltia, temps de treballar i temps de lleure. És clar que escriure això és molt fàcil i és gairebé com parlar a *toro pasado*... Suposo que tota crisi –com tot a la vida– és previsible i es podria haver evitat, però això només ho sabem quan ja ha passat.

Llegeixo als diaris que la crisi econòmica és molt greu i que es pot comparar a la crisi de 1929. Veig que la borsa de Nova York ha caigut no se sap quant i que el govern dels Estats Units compra accions dels bancs. I sembla ser que això és mundial. Potser ho podríem resumir de la manera següent, tot i que és una forma ben simple i, segurament, equivocada, ja que cada cop entenc menys l'economia. A mi, em van ensenyar que si guanyava X no podia gastar més diners dels que entraven:

Hi ha una bombolla al sistema bancari, això crea una gran especulació en el mercat immobiliari. Els bancs han quedat en una situació vulnerable. Quan els preus dels immobles han començat a caure, alguns bancs s'han declarat insolvents. Les persones que tenien diners en els bancs han fugit i això ha creat una pressió que ha convertit les institucions bancàries en insolvents.

En la meua existència ja hem passat per diferents crisis: tothom recorda la crisi del petroli l'any 73, la crisi de vaga general a Espanya l'any 89, la crisi postolímpica, la de l'any 2001 després dels atemptats... és a dir, que l'economia liberal, en qualsevol dels seus múltiples noms, entra en crisi periòdicament. Després aprèn alguna cosa i es renova, sempre amb diners públics, o sigui, violant els principis liberals. Després que el temps de vaques magres ha passat i els diners canvien de mans però no de classe, el capitalisme torna a néixer com el fènix, victoriós i arrogant, i no fa cas a cap interferència del govern, perquè es torna a regir per les seves lleis.

El mercat, que jo no sé exactament què és ni què vol dir aquesta paraula, és un

SIMA (Fira immobiliària de Madrid)

-Quin desvergonyiment; augmenta la crisi immobiliària i el govern no fa res perquè ens continuem forrant!

-s'Incredible

- Anagrama més apropiat, afirmo

univers a part de l'economia real, economia que entenc que es basa en la producció i en la circulació de béns. S'han creat mitjans de pagament fundats en d'altres mitjans, i aquests es basen en d'altres mitjans de pagament a la vegada fonamentats en altres i així successivament, raó aquesta per al famós nerviosisme del mercat.

Això sí, d'aquí a un temps, amb l'ajuda dels nostres diners, es declararà tot arreglat: el mercat tornarà a estar saludable i vacunat contra qualsevol temporal. I llavors que el govern no s'hi posi, per allò de les lleis del mercat, perquè això més allò, perquè l'arrel cúbica del marge de beneficis de la petita i mitjana empresa equival a la producció de la funció de la qual el creixement futur serà, i el cosinus de no sé quin logaritme multiplica el consum –segons Greenspan– i tot es prova novament de forma empírica.

De moment, però, ens toca estrènyer el cinturó, tot i que el barril de petroli ha baixat, i aquesta era l'excusa per pujar els preus de tot. El govern de Brasil ja ha declarat que retallarà despeses públiques i que per al 2009 hi haurà més retallades que afecten, evidentment, els més desfavorits; tot i que el president Lula va dir que la crisi no arribaria a Brasil i, que si ho fes, seria "com una petita

onada", en paraules textuais. Hi ha persones a qui la crisi deixarà encara més riques i que, segurament, no coneixen el significat d'aquesta paraula.

L'altre dia, a classe, parlant de la crisi amb els estudiants, em van donar la definició del sistema capitalista –desconec si la frase és famosa–:

Privatització de beneficis i socialització de despeses...

- Que forta que és la crisi! Jo abans anava amb taxi al psicoanalista i ara m'haig de conformar a explicar tot al taxista -Parli tranquil... Jo ara tinc un taxi, però en realitat sóc psicoanalista

Cròniques

Homenatge

AL PRESIDENT LLUÍS COMPANYS I JOVER EN MOTIU DEL 68è ANIVERSARI DE LA SEVA DEPORTACIÓ I AFUSELLAMENT

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Es va celebrar al Palau de la Generalitat de Catalunya, presidit pel Vicepresident del govern, Josep-Lluís Carod i Rovira, i hi van parlar Josep Cruanyes, en nom de la Comissió de la Dignitat, i els cònsols de França i d'Alemanya, Pascal Brice i Christine Gläser respectivament.

Fou un acte molt emotiu, al qual va assistir una nombrosa i variada presència de la societat civil catalana, gent de tots els àmbits, un ampli ventall d'activitats, així com les seves tendències polítiques. Es tractava d'homenatjar el president de Catalunya.

En canvi, per la part política, només hi havia representació d'Esquerra (consellers, diputats al Parlament de Catalunya, diputats al Parlament de l'estat, alcaldes, etc.), però ningú de la resta de partits. Vergonyós.

No era un acte de partit, era un acte institucional, per homenatjar la figura del President de la Generalitat de Catalunya (1934-40), Lluís Companys, l'únic president democràtic d'Europa afusellat, després de vexat, torturat i després d'una farsa de judici, que es féu en aquell període d'entre la guerra espanyola i la II Mundial. A més, portat a cap per un règim que s'havia rebel·lat contra el govern triat pel poble.

Tots els parlaments que s'hi feren foren excepcionals, contundents i emotius. Només el cònsol francès va rellicar un pèl en pronunciar, fora de temps, el nom d'un estat, però ja sabem quin estat va inventar el centralisme.

Al final de l'acte, l'actor Jordi Dauder va recitar un poema de Joan Brossa dedicat al president màrtir. Un poema molt i molt fort i alhora tendre, d'aquells que et posen la pell de gallina, els pès de punta i et fan humitejar els ulls.

Diu així:

ODA AL PRESIDENT COMPANYS

Poc escau de girar-se al vendaval:
els mots no han d'ordir una sola pausa;
alegra el fons la meua fe total
en la justesa de la nostra causa.

El teu exemple es dreça com un cim
que ens fa bullir la sang dintre l'abisme
i tot té la sortida en aquell crim,
un dels més vils, dels nazis i el feixisme.

Quan l'horitzó es tancava entre volcans
tothom t'exhorta a anar-te'n de la plaga.
M'hi nego mentre restin catalans
pels camps de França, dius. I el drac et draga.

En el parlar no hi ha reneç prou fort
per a la infàmia d'aquell mal dia:
la terra venjarà la teva mort
i el fil de gotes de la tirania.

D'un mort en surten cent. La claredat
avança. El pensament de tots empanya
la teva imatge de la Llibertat,
de la noblesa en bé de Catalunya.

Punt per punt (dotze cops empresonat:
prop de quatre anys de reixa) ets una vida
que va seguint la llum des del passat
i desplaçant la fosquedat podrida.

El poble et va elegir. No t'han vençut.
Aquesta pau -que és pau de cementiri-
només raona els mots en un embut
i res no arxiva el clam del teu martiri.

Un bosc despren la neu dels teus botxins,
que el temps -aliat nostre- distancia:
fanàtics cremaran el poder fins
al moment que, per fi, naixerà el dia.

Cuito a cantar-te president Companys;
la feina de govern que de tu resta,
tan curta arriba per damunt dels anys,
arbre arrelat al fort de la tempesta.

Dura el teu pas enllà del desencís;
portes la Patria a l'hora que toca;
saps fer-te d'aigua en el moment precís
o esdevenir, si cal, serra de roca.

Saps portar al puny la rosa d'aquells vents
i en les dificultats cap tors no et torça;
el curs de la foguera que tu estens
trasmuda el plany dels catalans en força.

Riviu en Casanova i Fiveller.
Hereu, vas cloure un cicle de la vella
lluïta del nostre poble, tu vas fer
Que el nunt de reïxes es mudés en rel·la.

Com cal que t'alci el nostre agraïment!
Quin monumet de rels promet la terra!
Quin broll de mars al cim del monument
Que Catalunya et deu des de la guerra!

Deixes de ser bandera de partit:
tu, president, damunt les quatre barres,
prens la paraula dins la immensa nit.
Rompem d'una vegada les amarres!

El teu esforç titànic fruita ja;
tornaran a lluitar els teus rabassaires;
la roca d'un foc nou rebrunirà
i esclataran carenes de mals aïres.

Dibuix de Roger Tallada

Tots els abismes que portem a dins serpegen, verds, i articulen els ferres, però el futur enllaça els teus camins, i el nostre sòl serà centre de terres.

Aquí Castella és Prússia: a remolc seu han trencat el ritme de les places; han arrencat la planta del seu solc i destruït els vincles que tu enllaces.

I així es féu fosc en ple migdia. Amics, ¿quin llop no neda, tot guardant la roba, si els qui ordenen desordre són els rics, i el cel completa el compte de qui roba?

Un foc en cendres clama fugitiu, i el mar declina l'ombra de les bótes; ens administra plebs de senyoriu; pel nostre temps s'escola un fil de gotes

de sang. L'onada muda. President: l'exemple del teu ordre resta; totes les primaveres ens el fan present i en la seva riquesa no t'esgotes.

S'acaba a salts el metall militar, la nit no calla més les seves cintes; passa per vell el nou poder del mar, i la mentida imposa mitges tintes.

Els tirans juren en fals. Tenen set d'equivocar amb orgull les calaveres, poc saben madurar. Se'n van de dret a convertir els cavalls en cuques feres.

I fan seva la patria al femer; ajuden el teatre més innoble; es venen al capvespre a l'estranger i enterren viu el contingut del poble.

Cert. La realitat és il·legal. Però el casal no muda de bandera; no confonguem les fustes, només cal que mots i muts recobrin la parlera.

Obrim el crit i sempre enllà; si anell el sentiment, la voluntat anella. la teya sang aboca el seu ramell i ens fa cercar més cares de l'estrella.

Que el poble vegi, tot alçant el puny, tenyir l'espina d'una santa eufòria. La teya veu indòmita retruny: Tornarem a lluitar per la Victòria!

No oblidarem les coses que hem après en aquests anys de fosca tramuntana; les ribes uniran homes de pes i obrirà soles l'Esquerra catalana.

(Quan els profits de classe entren en joc la dreia vol tornar-se servidora del centralisme espanyol: crida foc, i el seny i l'ordre fan de tapadora).

Defensor de la terra, segador de cadenes, la llei sera complerta. Bon cop de fals! Visca la Nació catalana! Ara és hora d'estar alerta.

Lluitem en la certesa d'ensorrar d'un cop de falç; tota la llodrigada de l'imperialisme castellà, que ens arracona el sol i que ens degrada.

Lliure a recer del Fur rau el destí de tots, la llum poc llustra altre missatge, i al capdamunt del Far veiem lluir el teu coratge immens, el teu coratge!

Divers et dreces en un sol llorer i símbol d'una lluita sempre nova: ets Rafael Companys, el conseller, i el president en Lluís Casanova.

Joan Brossa, 1971

Cròniques Exposició

“LES 100 CARES DE JOAN COMELLAS”

Per Joaquim Masoliver

El passat 27 de setembre s'inaugurà a Gent del Masnou l'exposició “Les 100 cares de Joan Comellas” a càrrec d'Emili Llinàs.

Joan Comellas, sens dubte un dels artistes masnovins més destacats del segle passat, morí el juliol de l'any 2000. Gent del Masnou ha tingut l'encert de presentar un centenar de dibuixos de l'artista, oferint d'aquesta manera als masnovins més joves i als nous masnovins la possibilitat de conèixer una important faceta de Comellas, que destacà també com a músic i ceramista.

Una part molt important de l'obra pictòrica de Comellas se centra en la figura humana i de forma molt espe-

cial en el rostre. Com a element pictòric la cara, una de les primeres formes que dibuixa un nen, té una enorme força expressiva. J.E.Cirlot escriu en el seu *Diccionari de símbols* que el

rostre simbolitza “l'aparició de l'anímic en el cos. La manifestació de la vida espiritual.”

A Joan Comellas, en la majoria de les obres exposades, més que el significat psicològic li interessa la màgia de la forma, el misteri de la línia. En aquests dibuixos es confonen el músic i el pintor. La diferència entre l'un i l'altre és mínima: en la música el to es mou en el temps, en el dibuix el punt es mou en l'espai. La línia és només una successió contínua de punts en l'espai.

En la seva obra, no hi ha res calculat o racional. Comellas hauria estat el primer sorprès de veure el resultat de la seva activitat artística. El seu treball

està en sintonia amb el que escriuen Kandinsky “la veritable obra d’art neix misteriosament”, el pintor suís Arnold Böcklin “la veritable obra d’art hauria d’ésser com una gran improvisació i l’objectiu a què s’arriba és a vegades sorprendent per al mateix artista” o el crític d’art d’Oxford John Ruskin “el millor d’una gran obra és sempre inexplicable: és bona perquè és bona; té una gràcia innocent, brolla com la verdor de la terra o cau com la rosada del cel.”

En aquesta exposició Comellas ha posat una de les dues parts necessàries en tota obra d’art; nosaltres, els espectadors, hem de posar-hi l’altra. Si no mirem amb innocència, aquestes cent cares romandran en silenci.

Cròniques Coral Xabec

LA CORAL XABEC CANTA I TORNA A CANTAR

Per Esteve Pujol i Pons

Vidrà. Petita població del nord de la comarca d’Osona, ja cap al Ripollès. Pocs habitants, paisatge preciós, ambient acollidor, església parroquial bonica, acústica bona, mossèn exemplar, Festa Major d’un caire popular genuí, alcalde jove i barbut al primer banc del temple; tot fa olor de farigola i d’herba fresca, dia clar, assolellat. Alguns cantaires i famílies ja hi han passat la nit i han gaudit de la natura esplèndida.

Diumenge 28 de setembre, a les 11 missa de Festa Major. La nostra coral hi canta, ens hi havien convidat. La Montserrat Llagostera dirigeix, la Bàrbara Llacay ens acompanya al piano. El cant d’entrada, ens el dona G.F. Händel, *Canticorum iubilo*. Els cantaires s’afegeixen, i fan bon gruix, al salm responsorial del dia i a tots els cants de l’ordinari de la missa. A la preparació de les ofrenes *Cànon de la Pau*, de Francis Terral i adaptació de Ma. Teresa Giménez. Durant la comunió, *Cantique de Jean Racine*, amb música de Gabriel Fauré. Al final de la celebració eucarística, Palestrina ens cedeix el seu *Gloria Patri*, com a himne d’agraïment.

I ara un concert breu a l’església mateixa. *L’Emigrant* (J.Verdaguer - Amadeu Vives); *Entre els salzers* (polca d’A. Castells Casas - M. Llagostera); i *La rondalla de les ones* (“Americana” de F. Raméntol - Grau Maristany - M.Llagostera). Els aplaudiments del públic, que omplia la nau, ens conviden a un bis, que és *Punto de Habanera* (Néstor Luján - Xavier Montsalvatge).

I què hi ha a les festes majors? Doncs gegants i capgrossos, grallers eixerits i afinats, ballada de sardanes, vermut per a tothom a la porta de l’Ajuntament, cares rialleres. De tot això hi va haver.

Molts cantaires i familiars encara van dinar a Vidrà en un ambient distès i amb un comiat divertit (després de tot, els moadors serveixen per dir adéu de manera ben vistosa, oi?).

Ens vam emportar un record molt grat d’aquesta cantada per terres verdaguerianes; a tot Catalunya ressona mossèn Cinto, però a Osona encara més, *Dolça Catalunya, pàtria del meu cor*.

I el dissabte 4 d’octubre, en ocasió del centenari del Palau de la Música Catalana (1908-2008), casa pairal de l’Orfeó Català, quina cosa millor que fer

un concert a la vila nadiua de Lluís Millet, o sigui a casa nostra, al Masnou?

Va ser a les nou del vespre a l’església parroquial de Sant Pere. Ens hi vam trobar la Coral Xabec, la Coral Esclat de Teià, dirigida per Víctor Barbé, i la Polifònica d’Alella, conduïda per Jordi González. Els programes deien exactament *Concert de Cant Coral. Homenatge al mestre Lluís Millet amb motiu del centenari del Palau de la Música*.

Montserrat Grau, delegada per al Maresme del Secretariat de Corals, va presentar el concert i va agrair la presència de Lluís Millet, nét homònim del mestre. Fins i tot hi havia públic dalt el cor de l’església; fa goig de cantar davant tant de poble reunit.

La Coral Xabec, l’amfitriona, va ser la primera de cantar. Només vull fer memòria una vegada més que precisament Lluís Millet i Amadeu Vives van fundar l’Orfeó Català el 1891; va ser ben escaient, doncs, de començar el concert interpretant peces d’aquests dos mestres.

Goigs a llaor de l’apòstol sant Pere, patró de la vila del Masnou, sobre un text antic i musicats per Lluís Millet; i *L’Emigrant*

(J.Verdaguer - Amadeu Vives).

Després, *Entre els salzers* (polca d'A. Castells Casas - M. Llagostera); *La rondalla de les ones* ("Americana" de F. Raméntol - Grau Maristany - M.Llagostera) i *Punto de Habanera* (Néstor Luján - Xavier Montsalvatge). No hi podia faltar Bàrbara Llacay al piano. Que bé que ho fa i tan discreta ella!

La Coral Esclat va continuar amb cinc cançons més i la Polifònica d'Alella va fer-ho també amb cinc peces. Josefina Boix i Artur Condeminas van interpretar els solos, èxit clamorós, i Federico Rodríguez al piano.

Com és costum en aquestes trobades

de corals, un cant comú va cloure la vetllada. Era com un deure de cantar una de les peces més emblemàtiques del Mestre Millet, *El cant de la senyera* (Joan Maragall - Lluís Millet). Un centenar de veus vibrants sota la direcció de Montserrat Llagostera i l'emoció dels assistents van retre el millor homenatge al masnoví més il·lustre.

Oh bandera catalana!... Et durem arreu enlaire... el camí assenyalaràs... dona veu al teu cantaire, llum als ulls i força al braç... Al damunt dels nostres cants aixequem una senyera, que els farà més triomfants. Au, companys, enarbarem-la en senyal de germanat! Au, companys,

al vent desfem-la en senyal de llibertat!... per mirar-te sobirana alçarem els ulls al cel... contemplem-la en sa dolça majestatl!

L'Ajuntament del Masnou havia preparat gairebé un sopar per a tothom qui vingué als locals parroquials; va donar ocasió d'intercanviar salutacions, fer-la petar amb coneguts, saludar-ne de desconeguts i expressar l'agermanament que la música genera entre els qui es deixen tocar per aquest art diví.

Llaor al Mestre Millet! Llaor a la música! Llaor al cant!

Admiració i devoció al Palau de la Música Catalana!

Cròniques

Teatre

EL GAT ENS REGALA LA PLAÇA DEL DIAMANT

Per Esteve Pujol i Pons

Sembla que la figura de Mercè Rodoreda va adquirint les dimensions que mereix. Mira que ens costa, als catalans, de reconèixer i enaltir les personalitats nostrades que ens honoren en qualsevol camp de l'art, de la ciència, de la política, de la pedagogia, de la tècnica... del que sigui. A poc a poc anem fent justícia a l'escriptora gegantina que va néixer ara fa exactament cent anys. Per tot Catalunya s'han multiplicat els actes de commemoració d'aquesta efemèrides amb esdeveniments de tota mena, musicals, teatre, programes de ràdio, de televisió. Ja era hora, catalans, ja era hora d'estar alerta!

Gent del Masnou va oferir l'oportunitat de gaudir, sí gaudir, d'una lectura dramatitzada de LA PLAÇA DEL DIAMANT, el vaixell insígnia de la Rodoreda. El GAT, tan vinculat històricament i afectiva a la nostra entitat, ens va regalar aquesta vetllada, al vespre del divendres 17 d'octubre a la Sala d'Actes.

Hem de qualificar d'exquisides tant la selecció de textos, tasca sempre difícil, com la lectura i dramatització.

Convincent de debò.

Albert Vidal, com a confegidor de textos i com a director, va saber fer-hi una versió molt digna, plena de sobrietat, de contenció, tal com es mereix l'obra interioritzant, commogudament íntima, de Mercè Rodoreda. La lectura del text, com en una versió radiofònica *en directe*, va evitar tots els paranys a què estava exposada. Cap sobreactuació de les actrius, Cristina Gomila, Cristina Sagré i Montserrat Condeminas, que hauria trencat l'encís íntim de la narració subjectiva que va fent la Colometa. Cap simetria forçada en el senzill moviment corporal; un subratllat només insinuator del gest -emocionant el recurs del rellotge, totalment aconseguit-; cap concessió a la capitalització de protagonisme per a alguna de les tres protagonistes. Cap caiguda en el que hauria estat previsible, com ara introduir-hi ocasionalment una veu masculina, amplificar més la gesticulació.

Penso que la lectura d'aquesta obra de Mercè Rodoreda només podia fer-se amb aquesta simplicitat i sentiment profund, però plena de mesura buscada, d'austeritat explícita.

Els efectes sonors van subratllar amb una exactitud total la línia de la lectura; res de peces gaire conegudes, que haurien segrestat l'oïda de l'espectador i haurien fet perdre el que interessava de debò: el text. Quan va ser oportú, bé prou que vam reconèixer cançons adients, però llavors la lletra callava i la música feia el seu fet amb un color enlluernador, convincent.

No cal dir res del text. Seria entrar en un terreny que no és del cas. Què podríem remarcar d'un dels textos més bells de la nostra literatura? La fluïdesa?, les imatges literàries?, el que s'hi diu i el que s'hi diu sense dir-ho?; la vivència d'una dona, la Natàlia, que viu dins una altra dona oprimida, la Colometa, fins que esclata en un crit d'alliberament com en un somni a la Plaça del Diamant? No cal dir-ne res.

Un espectador em deia, en sortir-ne, que amb una lectura així no li havia passat per alt res de la riquesa del text; res no distreia; tot tenia el seu relleu.

Enhorabona a l'Albert, a les Cristines, a la Montserrat. Enhorabona al Roger Pifarre, artífex del so; per què no vas voler sortir perquè t'aplaudíssim?, t'ho mereixies del tot, noi!

Gràcies, GAT.

Gràcies, Colometa Rodoreda; o Natàlia?

Històries de la vila

Per Joan Muray

100 ANYS DE LA BANDERA ESTELADA 1908-2008

Enguany celebrem el centenari del primer cop que una bandera catalana amb l'estel va aparèixer en públic. Fou a la seu de la Lliga Nacionalista Catalana a París. L'estel d'aquella bandera estava col·locat dins un rombe que hi havia al mig de la tradicional quadribarrada.

La primera estelada com l'actual va aparèixer el 1918 i en fou el creador el barceloní de naixement i **masnoví d'adopció**, Vicenç A. Ballester i Camps (Barcelona 1872 – el Masnou 1938).

La bandera estelada, tal com la coneixem, neix de la necessitat de la creació d'una bandera de combat i pren forma definitiva a través de la inspiració de l'activista i polític Vicenç A. Ballester, l'any 1918.

Aquell any es va signar l'armistici de la primera guerra mundial i, amb l'esclat de l'aparició de nous estats a Europa, uns joves propers a la Unió Catalanista, que pertanyien al quasi clandestí Comitè Pro-Catalunya, del qual Ballester era el president, aprofitaren el moment polític per internacionalitzar el fet nacional català utilitzant la bandera de l'estel solitari. Dins d'aquest grup, Ballester hi creà o inspirà la senyera estelada perquè tant els catalans com les potències estrangeres visualitzessin clarament les aspiracions independentistes de Catalunya.

La quadribarrada tradicional quedava curta per a les seves aspiracions, ja que, en lluir-la al costat de l'espanyola, creien que la neutralitzava. "L'estelada", per tant, es podia convertir en la nova bandera de la Catalunya lluitadora per la independència.

Al moment que es recuperés la independència, aleshores es retornaria, en paraules del mateix Ballester, a la bandera de les quatre barres, la Bandera Catalana, sense estels, sense blaus, però amb tots els honors.

"Ben alta, ben dreia i ben sola!"

L'estel i el triangle d'aquesta bandera de lluita no són un fet casual. La simbologia del estel blanc solitari simbolitza la llibertat i, en la bandera, la independència

Imatge de la primera bandera estelada a la seu de la Lliga Nacionalista Catalana, a París el 1908.

del país que representa.

El triangle equilàter representa l'estabilitat i la simplicitat. Tradicionalment, és el símbol de la divinitat. Les societats de maçons l'empren sovint en la seva iconografia simbòlica.

Si ens fixem en les banderes d'estats independents o dels qui ho volen ser, en moltes hi sovintegen estels. De tots els estats independents, el més antic de tots on figura un triangle i un estel és Cuba, antiga colònia espanyola fins a l'any 1898. La seva lluita per la independència era ja seguida pels catalanistes del segle XIX. La simbologia dels cubans insurgents influí en els independentistes catalans que hi residien, així com a dissenyar la nostra ensenya de combat.

El 1906 es va crear a Santiago el Centre Catalanista de Santiago i s'hi podia veure ja un primer apunt de la futura bandera catalana estelada: al mig d'una senyera, damunt mateix de les quatre barres, hi lluia un estel blanc de cinc puntes.

Prenent, doncs, com a model la bandera de Cuba, Vicenç A. Ballester, que hi residí temporalment i n'admirà la lluita contra l'imperi espanyol, impulsà el disseny definitiu de la bandera del triangle i l'estel.

Els colors tenen la mateixa simbologia que els dels ideals de la revolució france-

sa, posteriorment adoptats a la banderes dels EUA i de Cuba, així com en molts altres països. El triangle blau representa el blau del cel (la humanitat) on al bell mig llueix l'estel blanc (la llibertat).

També el 1906, a la capçalera de la revista *Fora Grillons!*, feta a Santiago de Cuba per exiliats catalans, hi apareix l'estel.

Als anys 20, acabada la primera guerra mundial, es respiren vents de llibertat, propiciats pel president dels Estats Units d'Amèrica Woodrow Wilson i els seus

Segell amb la bandera catalana estelada, fet per a la Societat de Nacions.

catorze punts. La Societat de les Nacions, embrió de l'ONU, provoca esperances infinites. Molts pobles veieren clara l'oportunitat històrica d'alliberar-se, i així ho aconseguiren la República Txeca, Finlàndia, Estònia, Letònia, Lituània i Armènia al llarg de l'any 1918.

Altres pobles com Ucraïna, Bielorússia i Geòrgia són proclamats independents, però ben aviat són envaïts pels soviètics, tot i les revoltes populars.

Totes les nacions que volen alliberar-se, una de les coses que fan és crear grups de pressió internacionals per escampar la seva lluita en altres nacions.

En el cas català, es va crear el Comitè Pro-Catalunya, una altra inspiració de Vicenç A. Ballester. Fou aleshores que es va veure la necessitat de dotar-se d'un símbol que representés les aspiracions de Catalunya i aquest fou, com no podia ser d'altra manera, l'origen de l'estel a la bandera. La popularitat de la bandera estelada comença a notar-se a partir d'aquell moment.

La primera fotografia d'aquest definitiu símbol independentista apareix en una publicació de 1918. Es tracta del butlletí *L'intransigent*, on es reproduïa una imatge d'uns joves nord-americans i uns independentistes catalans subjectant les banderes respectives dalt d'un cim de Montserrat. També al mateix any es posa en circulació una vinyeta (segell sense valor postal) dedicada a la futura Societat de les Nacions, on apareix l'estelada.

Als anys 20 trobem dues imatges d'estelades. L'una en el darrer número de *La Tralla* d'abans del cop d'estat de Primo de Rivera del 1923, i l'altra en uns documents de propaganda del Comitè Pro-Catalunya, escrits en català, en àrab, en francès i en anglès. A Cuba apareix impresa per primera vegada a la capçalera de la revista *La Nova Catalunya* (1920). A partir d'aleshores, les estelades sovintejaran a les publicacions separatistes catalanes.

Francesc Macià l'adop-tà com a senyal d'Estat Català el 1922, fet que la popularitzà més. A partir d'aleshores, la seva presència en ac-tes heroics és quasi permanent.

La tenien els militants de Bandera Negra, organització afí a EC, quan cons-

piraren contra el rei Alfons XIII en plena dictadura primumverista. Francesc Macià i els seus voluntaris l'enarboren en l'intent d'insurrecció a Prats de Molló, l'any 1926. La dugueren a la presó quan foren detinguts i també a París quan foren jutjats.

L'ús d'aquesta bandera pren forma jurídica en ser citada a l'article 3 de la Constitució provisional de la República Catalana, redactada i aprovada l'any 1928 a Cuba per l'Assemblea Constituent de l'independentisme català. On diu:

—La bandera oficial de la República Catalana és la històrica de les quatre barres roges damunt de fons groc, amb l'addició, en la part superior, d'un triangle blau i un estel blanc de cinc puntes al centre del mateix (sic).

A partir del 14 d'abril del 1931, amb la proclamació primer de la República Catalana, dia que va lluir oficialment, i després amb la Generalitat de Catalunya, el seu ús fou normalitzat i adoptat per tots els grups independentistes, com el Partit Nacionalista Català, Nosaltres Sols! O Estat Català- Partit Català Proletari de Jaume Compte, que morí defensant-la amb les armes, a la seu del CADCI, el sindicat de dependents, a la Rambla, durant la proclamació de l'Estat Català, el 6 d'octubre de 1934.

En aquest dia la hissaren diversos ajuntaments catalans, com Barcelona, Vic, Igualada, Solsona i altres capitals de comarca.

Durant la guerra de 1936 a 1939,

Capçalera de la propaganda del Comitè Pro-Catalunya, en anglès i francès, l'11 de Setembre del 1918 i on surt per primer cop l'Estelada.

l'estelada marxà al front amb les columnes Macià-Companys, el regiment pirrenc núm.1, la 556 brigada mixta i en la que intentà la reconquesta de Mallorca, presa pels feixistes, des de l'inici del cop. El Front Nacional de Catalunya, fundat entre 1939 i 1940, durant la dictadura franquista, a voltes va utilitzar la quadrabarrada tradicional i altres estelada. La lluita dels militants del FNC és més que heroica, ja que la seva lluita fou en silenci, a la clandestinitat del franquisme. Actuaren també dins el front aliat durant la Segona Guerra Mundial, integrats a la resistència francesa o als serveis secrets britànics o polonesos i els seus membres arribaren fins a l'alliberament de París i dintre dels camps de concentració alemanys i francesos.

El 1968 la secció universitària del FNC se n'escindeix i crea el Partit Socialista d'Alliberament Nacional dels Països Catalans (PSAN). Per ser un partit socialista marxista, decidiren canviar el color blanc de l'estel de la senyera per un de

Vicenç A. Ballester en una imatge dels anys deu del segle passat

roig i el triangle del blau al blanc. A mitjan anys 70 el PSAN experimenta una nova escissió, d'aquesta en neix el Moviment d'Unificació Marxista (MUM). Aquesta organització seguirà utilitzant l'estelada amb estel vermell i triangle blanc i el PSAN canviarà el triangle per un de groc i manté el roig de l'estel. El 1980 el MUM i el BEAN (Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional) desapareixen.

A partir d'aleshores, la bandera de l'estel roig i el triangle groc esdevindrà la bandera hegemònica dels partits i organitzacions que es defineixen en termes generals com a independentistes i revolucionaris. A aquestes dues versions oficials, cal afegir-hi que la qüestió de passar a tenir dos colors en comptes de tres fou d'ordre pràctic i econòmic.

Avui dia ambdues banderes per a molts són gairebé iguals de populars, tot i que l'original segueix sent la del triangle blau amb l'estel blanc.

Fins aquí, a grans trets, la història d'aquesta ensenya catalana.

I enguany, dins els actes d'aquest centenari, cal esmentar-ne alguns entre els més destacats, entre els ja assolits i els pendants de fer, com:

–Una magna exposició històrica (a determinar) i exposicions itinerants per totes les poblacions i entitats que la sol·licitin. Ja en curs.

–Una tramesa de postals a l'ONU en què es reivindicava el dret del poble català a l'autodeterminació.

–Una campanya conjunta amb la

-Logotip de la Comissió 100 anys d'estelada

Plataforma Pro Seleccions Catalanes, que es denominarà "100 cims-100 anys", i pretén pujar l'estelada a cent cims del món, i ja n'ha sortit (el 14/4) la primera expedició, la de la UEC-Gràcia cap al cim de l'Everest, on pensa plantar la senyera estelada commemorativa de l'aniversari. Ja realitzat.

–La reedició del llibre de Joan Creixell *L'origen de la bandera independentista*, que en serà la tercera edició i que anirà enriquida amb fotografies inèdites quan es feren les anteriors edicions (1984 i 1988). Ja està editat, en falta la presentació oficial, que serà al Museu d'Història de Catalunya el proper 27 de novembre. –Penjar, per la Diada Nacional de Catalunya, estelades als ajuntaments dels municipis catalans i de tothom que ho vulgui. Ho feren 122 municipis catalans.

–Etc. etc.

–Així com també l'enaltiment de la figura de Vicenç A. Ballester, fins ara posterga-

da o censurada, que, a més de ser esmentat per un munt d'historiadors en articles de premsa, ja ha estat inclosa a la *Gran Enciclopèdia Catalana* (versió digital) i posteriorment sortirà al proper suplement (paper).

La commemoració del Centenari va arrencar amb l'acte de presentació, que es féu a la seu d'Òmnium Cultural de Barcelona, el dia 14 d'abril, setanta-setè aniversari de la proclamació de la República Catalana pel president Macià des del balcó del Palau de la Generalitat. Fou presentat pel president d'Òmnium, membres de la Comissió i per dos dels convidats a l'acte, del grup de persones de reconegut prestigi del que s'anomena la societat civil catalana, d'entre les moltes persones de tots els àmbits que s'hi han adherit.

Fins aquí un xic d'història i una mica d'informació per tal d'ajudar que aquest CENTENARI DE L'ESTELADA tingui la divulgació que es mereix.

I també que la figura senyera d'aquest gran patrici català, que fou el nostre masnoví d'adopció Vicenç A. Ballester i Camps, tingui la divulgació i els honors que es va guanyar tan a pols.

N. de l'A. Aquestes històries tenen una part de l'article *L'estelada: la bandera de combat* (web www.estelada.cat de la Comissió 100 anys d'estelada).

Portada del llibre on es veuen les banderes dels EEUU i l'estelada catalana al cim de Montserrat.

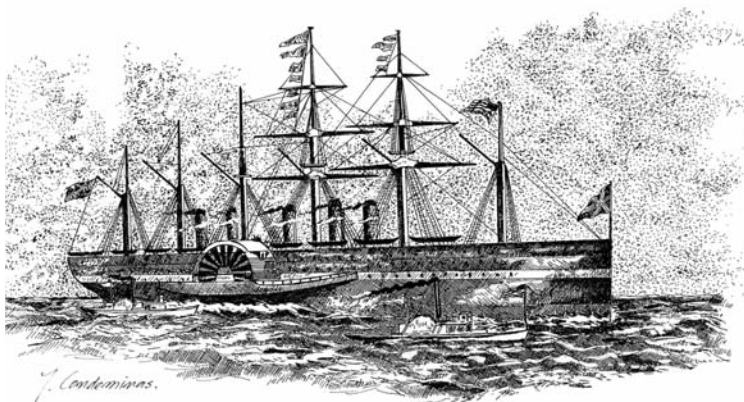

EL “GREAT EASTERN”, UN VAIXELL ATRAPAT EN EL TEMPS.

Per Josep Condeminas

Quan l'any 1858 el “Great Eastern” fou botat, se'l considerava el més gran transatlàntic del món, ja que era cinc vegades més gran que qualsevol altre vaixell construït. Tot ell era excessiu, tant de grandària com de luxe. Sens dubte fou el màxim orgull de l'època victoriana, la de l'Anglaterra com a primera potència mundial. Concebut com un transatlàntic de luxe, podia portar 6.000 passatgers en 800 cabines, moltes d'elles dotades de banyera amb aigua calenta i freda, així com cinc salons daurats plens de miralls i amb les comoditats més refinades. La seva estructura era prou gran i forta per emmagatzemar-hi 15.000 tones de carbó que necessitava per anar a Austràlia i tornar sense repostar. Dues enormes rodes de paletes i una hèlice a popa li proporcionaven un impuls de divuit nusos, així com la força auxiliar de 6.500 metres de vela dels seus sis pals, encara que rarament s'utilitzaven. Un vaixell, però, que va promoure més curiositat que perspectives, ja que va portar problemes des del principi. En ser tan llarg com l'amplada del riu Tàmesis, va ser necessari botar-lo de costat, utilitzant unes premses hidràuliques que el movien centímetre a centímetre, tenint amb compte que el trajecte fins al riu era de norantcinc metres.

El primer dels seus accidents, el va tenir quan al viatge de proves pel Canal de la Mànega va explotar una

caldera i matà quinze tripulants. En el viatge inaugural a Nova York i a causa d'una sèrie d'interminables demores, va provocar cancel·lacions en massa de passatges i quedaren solament trenta-vuit passatgers amb destí a la ciutat dels gratacels. Un altre desastre va ser quan una tempesta li va arrancar l'eix de direcció de les dues rodes de paletes, cosa que el deixà pràcticament a la deriva i que causà nombrosos ferits entre el passatge i uns desperfectes que costaren 60.000 lliures esterlines. Desesperats per recaptar diners, els propietaris van exhibir-lo a Nova York a cinquanta cents l'entrada i recaptaren un total de 71.882 dòlars, encara que insuficients perquè fos rendible. Un dels seus il·lustres passatgers fou l'escriptor Jules Verne. Diuen que, durant el viatge en el “Great Eastern”, Verne

s'inspirà per escriure la novel·la “Una ciutat flotant”. Irònicament, l'època més gloriosa del vaixell va ser quan, fallits els dos intents d'unir Gran Bretanya i Nord-Amèrica amb un cable telegràfic submarí, recorreran al “Great Eastern” per a aquesta monumental tasca. La seva enorme capacitat li va permetre transportar íntegrament els 3.000 quilòmetres de cable necessaris per creuar l'Atlàntic. Durant un període de vuit anys va estendre cinc cables a través de l'Atlàntic i un altre entre Aden i Bombay. La seva aportació va ser crucial per unir tots dos continents. Desmesurat per la seva època i llastat per uns sistemes de propulsió vigents, però en clara decadència, així com per una innovadora però poc evolucionada hèlice, va ser un híbrid monstruós atrapat entre el passat i el present.

Restaurant

DURAN

El dimecres tancat

Àngel Guimerà, 18 · 08329 Alella · 93 555 10 45

la Botigadel DURAN

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · 08329 Alella · 93 540 70 93

Pel nord de Mongòlia amb bicicleta

Per Xavi Tarafa (www.xtarafa.cat)

Segona part

Sigui per l'èpica de Gengis Khan, per l'estil de vida de molts dels seus habitants, encara avui nòmades, per ser un país de grans espais: deserts, estepes... o per una combinació de tot plegat barrejat amb l'exotisme d'una terra per a nosaltres llunyana, el fet és que molts viatgers tenim (o hem tingut) Mongòlia a la llista de viatges pendants. Tanmateix Mongòlia no és un país fàcil per viatjar-hi, i més per la meua forma de viatjar, que, com molts lectors del butlletí deuen saber, és amb bicicleta.

Que se't punxi la roda i se't peti un radi a tan sols tres hores de la primera dutxa en un setmana és massa, per això vaig arribar a Ulaangom havent fent els darrers 30 km amb cotxe vuit dies després de deixar Mörön. Extenuat pels esforços fets només somiava amb una dutxa d'aigua calenta i un refresc de cola fred. I, de refresc de cola, no en vaig trobar i la dutxa va ser d'aigua gèlida, però després de vuit dies menjant malament i dormint en tenda, tenia un bon llit i bons restaurants on refer-me de l'esforç. Dos dies després tornava a la carretera. Següent objectiu Ulgii, a 270 km, amb una mica de sort m'hi plantaria amb tres dies, encara que el traçat era un cop més exigent... Abandonava els deserts dels voltants d'Ulaangom per aproximar-me a les muntanyes Altai i, evidentment, hi hauria ports de muntanya, en Marko me n'havia avisat.

I així va ser, per si fer un port de muntanya no fos prou dur, si aquest el fas enfebrat... I en aquesta situació em vaig trobar al port de Bairamin de gairebé 2.500 m d'alçada i 1.000 m de desnivell acumulat. El port es troba entre dos llacs, l'Ureg i l'Achit, el primer, d'aigua salada, està envoltat d'un paisatge semidesèrtic amb platges de sorra fina i petites dunes amb matolls per on pasturen camells. L'Achit, per contra, és d'aigua dolça, tot i que el paisatge també és desèrtic, però no tan sorrenc com el del llac Ureg. Vaig afrontar l'inici del port una tarda amb la intenció de dormir a mig camí. El primer tram no va ser del tot dur, però quelcom ja em deia que el cos no rutllava i la suada que vaig fer dins del sac a la nit va esvaïr qualsevol dubte. Però no em podia plantar a mig camí

esperant que algun cotxe (en podien passar dos o tres al dia només) em pogués agafar. Així doncs, vaig procurar dormir tantes hores com el cos em va demanar i més tard de l'habitual vaig començar a enfilars rampes més dures del port, amb una mitjana del 10%. Carregat com anava, sabia que tocava empènyer la bici i així va ser, cinc hores i set quilòmetres després arribava al port, ara sí que em podia relaxar i aprofitar que la resta del dia era baixada o pla. Dos dies després arribava a Ulgii, la capital kazaca de Mongòlia.

Un cop allà, segons el *planning* inicial, tocava encarrar cap a l'est per a poc a

poc tornar a UlaanBaatar, però primer calia refer-me de la febrada –em van caldre cinc dies– i a més, una mica més a l'est, a la frontera amb Xina i Rússia s'hi troba el parc nacional d'Altai Tavan Bogd amb pics que sobrepassen els quatre mil metres i nòmades kazacs, que poblen les valls. Tot i que ja duia retard acumulat, vaig optar per fer-hi una petita incursió. Ja posaria la bici en cotxes als trams Khovd – Altai, de desert rocós, i Kharkhorin – UlaanBaatar, de turonets verds d'estepa monòtona.

Així doncs, em vaig plantar al parc nacional amb la bicicleta amb l'esperança de trobar-me amb alguns cetrers kazacs. Com ja he comentat anteriorment, l'oest de Mongòlia és ètnicament kazaca i no mongola i això implica tradicions diferents. Sense anar més lluny els mongols són budistes i els kazacs musulmans. Però per si alguna cosa són coneguts els kazacs és per les seves àligues ensinistrades per caçar. Tot i que em va costar més del previst trobar alguna família amb àligues, al final ho vaig aconseguir i, com a bon turista, no només vaig poder veure-les sinó fins i tot fotografiar-m'hi. Un cop fet el *guiu*, ara sí que calia posar rumb a l'est. Per la ruta que tenia establerta em quedaven gairebé 2.000 km fins a la capital i ja era el 21 d'agost.

La propera destinació era Khovd en una etapa de 225 km, que, a priori, no hi hauria problema per cobrir en tres dies. Però l'estiu s'estava acabant i arribaven les primeres nevades acompanyades en aquells dies per ventisques. Per sort les vaig poder sortejar, però al preu de finalitzar les etapes abans d'hora sense fer tota la quilometrada prevista. En dos dies havia avançat només 90 km, el que hauria d'haver pedalat en un... I al tercer dia, la bicicleta va dir prou. Mentre em debatia entre arribar a Khovd amb bici en quatre dies (assumint un dia més de retard) o parar un cotxe —el paisatge era preciós enmig d'una vall alpina amb llacs i tancada per dos pics de 3900 i 4000 m respectivament—, vaig ensopegar amb un roc al mig de la pista amb la mala sort de malmetre la llanta de la roda de darrere de la bicicleta. Ara sí que no hi havia cap dubte, caldria arribar amb cotxe a Khovd i allà decidir.

Un cop a Khovd vaig intentar canviar la llanta de la bici, però malauradament les rodes que vaig trobar als

mercats, de factura xinesa, no encaixaven amb la meua bicicleta... Així que vaig haver de donar per conclòs el viatge pedalat. Però encara em quedava una darrera experiència del tot mongola. Desplaçar-me amb el seu transport públic.

De transport públic oficial, no n'hi ha. Tan sols taxis o furgonetes privades que uneixen capitals de regions. Aquests es concentren davant dels mercats amb un cartell al parabrisa

que n'indica la destinació. No tenen hora de sortida, marxen quan són plens, i això acostuma a ser a la tarda quan tothom ha acabat de fer les seves compres. Com que les pistes mongoles no estan en gaire bon estat, la mitjana amb parades incloses per a un trajecte acostuma a ser de 30 km/h, per la qual cosa un trajecte de 400 km com el Khovd–Altai es perllonga per dotze hores, que es realitzen majoritàriament de nit perquè els passatgers de dia són comprant al mercat. I, a això, cal sumar-hi que en una furgoneta de sis places hi poden viatjar tranquil·lament catorze persones. Resumint, que se'm van fer més durs els dos trams que vaig fer amb furgoneta en tenir la bici avariada (Khovd – Altai, Altai - Bayankhongor) que qualsevol dels dies fets amb bicicleta.

Al final vaig arribar a UlaanBaatar el 3 de setembre, fent el darrer tram des de Bayankhongor amb avió. I vaig arribar-hi amb un pressentiment. Tornaria a Mongòlia. Encara no sé quan, però em queda molt per recórrer. L'est del país ni l'he trepitjat, em caldria aprofundir en la zona ètnicament kazaca, i queda per fer alguna ruta a cavall per la depressió de Darkhad i evidentment recórrer les parts de Mongòlia Central que s'han quedat al tinter en haver-se'm avariada la bicicleta. Quan hi tornaré? No ho sé, però tingueu per segur que, si ho voleu, us ho explicaré des d'aquest butlletí.

Gairebé tot això és veritat

Per Carles Maristany

L'UN PENEDIT I ELS ALTRES SORPRESOS

A vegades pots pensar que el que vols escriure serà d'allò força interessant per als lectors o bé del que podríem dir que el seu resultat final serà dels que en diem *per sucra-hi pa*.

Si no fos així, us demano de bell antuvi que accepteu les meves disculpes. El cas va passar a Barcelona fa una pila d'anys. El mateix, però, podria succeir demà sense causar estranyesa a ningú.

Una prestigiosa joieria, propietat de la família Oriol, tenia obert despatx al públic al pis principal del carrer Ciutat núm. 7.

Cadenes, collarets i altres joiells d'argent, d'or i de platí, que lluïen les persones, en especial les dones de la classe benestant de la ciutat, feien peremptori un repàs tot sovint per mantenir-les en bon ús, conservar llur brillantor o evitar-ne la pèrdua sempre dolorosa a causa d'un manteniment deficient.

Així doncs, moltes peces de joieria, en especial cadenes i collarets, havien de ser repassades. Una baula segada, el canvi de la molla del fermall, un punt de soldadura al bell mig de la cadena o bé escurçar-la perquè el penjoll no quedés amagat a la regata, regatera o regatò, allà on convergeixen les mirades indiscretes. O bé allargar-la perquè el penjoll quedés en lloc ben visible per si quedava massa arrapada al coll i així no lluïa prou o feia nosa.

Es prenia nota del que calia fer i tot plegat el joier ho posava en una sobrecarta per enviar-ho, junt amb les altres comandes, al taller mitjançant un portador, home de tota confiança. En una ocasió, aquest en una cantonada va ser sorprès per un desconegut i, després d'empenyar-lo fortament i fer-lo caure a terra, tot i resistir-se, no va poder evitar que li prengué el paquet de les joies de què era portador. L'home tornà malmès i desolat a la botiga i contà el fet als amos. Aquets feren la denúncia a la policia i reberen el tan sabut comentari: *No se preocupen. Haremos todo lo que podamos.*

Transcorregut el temps prefixat per recollir les peces adobades amb la impossibilitat de poder retornar-les, la família Oriol va decidir oferir a la clientela afectada peces semblants en qualitat, pes i preu a les que els foren sotretes.

Un mostrarri era presentat al client o clienta perquè triés el que més s'assemblés al seu i així ho feren, però...

Unes setmanes després d'efectuades les restitucions amb el vistiplau de tothom, comparegué un mossèn a la joieria. Tan sols volia parlar amb l'amo, no comprar cap custòdia, calze o patena, però sí tornar un paquet que li havien tramès sota secret de confesió.

Altra vegada en poder de les joies sotretes, els joiers van posar-se en contacte amb la clientela, bé per retornar-los el que era seu, bé per si volien quedar-se amb la peça nova verificant-ne el pes i, si era de raó, retornar o cobrar la diferència.

Gairebé tothom va triar la segona opció i quedar-se amb la peça nova. Però van haver d'afegir-hi diners per abastar el que mancava ja que les peces noves triades eren quasi totes de pes superior a les entregades per repassar.

CAP COMENTARI...

Nota de l'autor: La família Oriol-Magriñà estigué vinculada molts anys a la nostra vila.

**MATERIALS
HOMS S/A**

SUBMINISTRAMENTS PER A LA CONSTRUCCIÓ

**Distribuïdora en gres i ceràmica:
Saloni, Aparici, Gres catalan, Gres Breda,
Porcelanatto, etc.
SANITARIS - AIXETES**

Magatzem al Masnou
Joan XXIII, Camí d'Alella
(sobre l'autopista)
Tel. 93 555 81 56

Magatzem i oficines Alella
Riera Principal, 48-50
Tel. 93 555 97 53
Fax. 93 555 95 96 · Alella

Exposició
Escultor Llimona, 9
Tel. 93 540 37 69
Alella

Agraïment

Des d'aquestes línies que ens ofereix l'associació Gent del Masnou en aquest Butlletí, volem agrair públicament les nombroses mostres d'estima i amistat rebudes, amb motiu de la celebració de les nostres Noces d'Or de casats (1958-2008) i molt especialment a tots aquells qui van fer possible el meravellós sopar i festa amb què vam ser obsequiats, del qual sempre més guardarem un excel·lent i emotiu record. Reproduïm a continuació la poesia que ens van dedicar amb motiu de la celebració:

**Ara que estem tots reunits
sentim la necessitat
d'oferir-vos, de bon grat,
el que junts estem sentint.**

**Avui celebrem com cal
un gran esdeveniment,
que ja fa cinquanta anys
d'aquest gloriós casament.**

**L'Isidre està sempre on fa falta,
ajudant els necessitats,
però el mèrit de la Lola,
és haver-lo pogut aguantar.**

Moltes gràcies

Agraïments:

AMICS DE PERE GRAU:

Quimet i Maria, Guti i Montse, Agustí i Nuri, Miquel i Marga, Paco i Teia, Antonio i Lluïsa, Ernest i Yolanda, Joaquim i Dolors, Antonio i Encarna, Carlos i Carmelia, Josep i Roser, Montse Viladevall, Pepe, Paqui, Nuri, Trini, Tere Flo i Carmen Tamareu.

AMICS BOLETAIRES :

Rafael Peroles i Isabel Baena, Carles Ribera i Neus, Benet Font i Francesca Márquez, Salvador Salvat i Nuri Gallego, Murfi, Lluís Estapé i Oriol Ribera.

DISMA:

Ferran Galera, Pilar Benito, Pepita Puig, Tatos Garcia i To Olivella i els seus nens Guiu i Xènia.

CÀRITAS:

Carmen Castro i Carmen Garralda

Una abraçada a tots!
Isidre Duran i Lola Miravet

Anecdolari masnoví

Per Joan Maresma

Com obtenir el carnet de conduir

Cap als anys vint, l'hereu de Can Panna, de Vallromanes, baixava cada dia a vendre llet al Masnou.

Amb una tartana, per Coll de Clau i Teià s'arribava al Masnou; però l'home es volgué modernitzar i es va comprar un cotxe, un Ford d'aquells que sortien a les pel·lícules d'en Xarlot, i desà la tartana i anava tot cofoi amunt i avall, carregat de pots de llet, fent voltes i més voltes pel retorçat camí de carro que menava a casa seva.

No tenia carnet de conduir. Havia sigut autodidacte de la conducció i, encara que pràcticament per fer el que feia en sabia molt, el van amenaçar que, si no tenia el carnet, no podria circular. Llavors no hi havia autoescoles i va haver d'anar a Montjuïc a classe i a examinar-se.

I una vegada i una altra el suspenien en fer l'examen de pràctiques.

Tantes vegades hi anà que es féu amic del cap dels examinadors i un dia va convidar a ell i la senyora a fer una costellada a casa seva, a Vallromanes.

Van quedar que ell els esperaria a l'estació d'Ocata i que amb el seu cotxe els portaria fins a casa seva, ja que ells no tenien ni idea d'on era ni com anar a Can Panna.

El dia assenyalat, en Panna era a l'estació esperant els seus invitats.

Quan arribaren, els féu pujar al cotxe i cap amunt falta gent. Fins a Teià tot va anar molt bé; però després, riera amunt, enfilant el camí de Coll de Clau, enmig de vinyes i boscos, començaren a pujar la muntanya fent voltes i més voltes, cosa que deixà esparverats marit i muller, que a cada revolt veien en perill la seva integritat personal i es preguntaven si en sortirien vius; però al mateix temps s'admiraven de la destresa, perícia i seguretat del conductor per salvar tots els obstacles del camí, sense anar a poc a poc, ans al contrari, gairebé anava massa de pressa. Sotraguejats i mig marejats arribaren a la masia i, en baixar del cotxe, el primer que li va dir el professor a en Panna:

—Ecolteu, cada dia pugeu i baixeu per aquest camí i no heu bolcat mai, ni heu pres mal, ni fet mal a ningú, oi?

—Sí senyor, sí, cada dia —li respongué—; i algun dia, si faig tard, encara vaig més ràpid!

—Doncs, mireu, veniu a Barcelona i, sense fer cap més examen, us donarem el carnet!

MATERIAL ELÈCTRIC

ORTA

Ens hem traslladat a J.F. Kennedy al costat del Camí del Mig i ens diem MOS IL·LUMINACIÓ, però el nostre servei és el de sempre. El millor.

VENDA AL MAJOR I DETALL

IL·LUMINACIÓ

*Aquest Nadal il·lumina la teva llar
al millor preu i baix consum.
Vine'ns a veure*

Tenim tota mena de material elèctric.

**J.F. Kennedy, 20-22 nau A. 93 540 33 47 el Masnou
(Cantonada amb el Camí del Mig)**

21è ANIVERSARI

Moltes gràcies per la seva confiança
En la nostra botiga, que és la seva, ho trobarà tot en vidre i cristall

Joaquim
Moliner
Artesans des de 1948

Galeria d'art en cristall

Tallat i gravat en cristall buit i pla

Disseny propi

**25% de descompte
del 24 de nov.
al 5 de des.**

**Tenim un
apartat amb un
50% de descompte.**

St. Miquel, 24 · Tel. 93 555 69 92 · 08320 el Masnou

Exposicions

Del 18/10 al 7/11
ANNIA ARAGONÉS (olis)

Del 8 al 28/11
Fotografies del Níger, organitzada per la **Fundació Campaner**, ONG que fa deu anys que lluita contra la malaltia infantil "Noma" al Níger.

Del 29/11 al 19/12
CENTENARI DE L'ESTELADA. Material cedit per la "Comissió dels 100 anys de l'estelada".
Acte d'inauguració oficial: diumenge 30 de novembre a les 12 del migdia.

Col·leccionisme

PLAQUES DE CAVA

TROBADA MENSUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA (cada segon dimecres de mes)

Dimecres 12 de novembre de 7 a 9 del vespre
Dimecres 10 de desembre de 7 a 9 del vespre

X TROBADA ANUAL D'INTERCANVI DE PLAQUES DE CAVA

Diumenge, 30 de novembre, de 10 a 14. Al carrer de Pere Grau (anunci pàg. 8).

Visita cultural

Masia de "Can Teixidor"

Diumenge 7 de desembre, a les 10 del matí, a la porta de la masia. **Inscripcions** al local social de Gent del Masnou.

Places limitades. No hi seran admeses les persones que no s'hi hagin inscrit prèviament.

Conferència

Dissabte 29 de novembre, a les 7 de la tarda.
"TEMES DE LA NOSTRA BUTXACA"
(divulgació econòmica)
A càrrec de **Jacint Ros i Hombravella**, economista.

13a SETMANA DE LA CIÈNCIA

NOVEMBRE

2008

Parlem de bolets

Dissabte, 15 de novembre a les 7 de la tarda, Conferència i mostra gastronòmica al local social de Gent del Masnou.

XI Trobada

Anem a buscar bolets

Diumenge 16 de novembre a les 8 del matí, a la Plaça dels caballets.

Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Els qui ho vulguin, poden venir directament al Pla de l'Arròs, a les 9 del matí, per esmorzar uns bons entrepans.

Conferència:

Estudiant Papions a Kenya

Data: **Dilluns 24 de novembre** de 2008, a les 8 del vespre.

A càrrec de **Jordi Galbany**, doctor en biologia.
Organitza: *Ciència a l'Abast* (www.abast.cat) i *Adés* (Associació per a la Divulgació de l'Evolució Humana)

Aquesta xerrada vol donar a conèixer un estudi realitzat a Kenya en una població de papions en llibertat. Especialment es mostrarà com s'estudien aquests primats a la sabana i els resultats sobre la seva alimentació i el desgast dental.

L' ENDEVINALLA

per VDR

Tinc cua i no sóc bèstia
i molts cops em volta l'or,
penjant sempre nit i dia,
despertant més d'un record.

Resposta: **el dinoble**

Petit Diccionari il·lustrat i comentat per Joan Comellas

Joan Comellas i Maristany. (El Masnou, Maresme 1913-2000)

Músic, pintor i ceramista.

SICALIPSI

SICALIPSI.- Bellesa artística de les obres
enginyoses i gracioses de caràcter eròtic, de
fons atrevit, forma elegant i fons suau.

Provem de fer-ho i som-hi tot seguit.

16

el sofà, focus
d'atracció

Joan Comellas
80

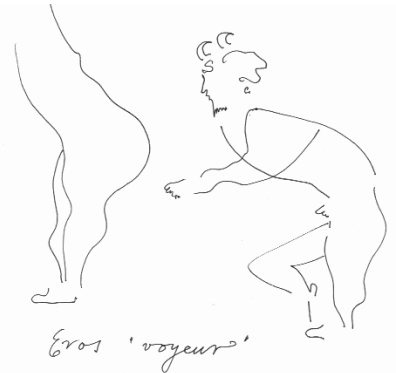
Home-fal·lus

Joan Comellas
80

Dance de
Salomé

Joan Comellas
110

Eros 'voyeur'

Joan Comellas
170

serient dolçament
comode

Joan Comellas

Traç d'Amor

El mes d'Aloma

Aloma, de Mercè Rodoreda, en una adaptació teatral de Lluís Arcarazo, amb música i lletres d'Alfonso de Vilallonga, arriba a la Sala Gran del nostre **Teatre Nacional** (TNC). Les funcions, encetades el 23 d'octubre, s'allarguen fins al 4 de gener de 2009. Joan Lluís Bozzo (Dagoll Dagom, www.dagolldagom.com) dirigeix un muntatge que ens permetrà gaudir d'una estrena de teatre musical de pes, on actuen, per exemple, l'exquísida **Carne Sansa** i entre d'altres Julia Möller, Ferran Frauca, Carlos Gramaje o bé Gisela. Un petit tast que es presentà el setembre de 2008 a la gala inaugural de la Temporada teatral avançava una dolça pujada als cels a través d'aquest muntatge.

Aloma, foto de David Ruano i TNC

És un mes de compromisos forts. A **Aloma** sumem el repte de seguir l'evolució de la nostra dramàtúrgia del país. En aquest sentit **Volem anar al Tibidabo**, de **Cristina Clemente**, es representa de divendres a diumenge al **Versus Teatre** (c/ Castillejos, 179) fins al 23 de novembre, amb direcció de la pròpia autora i interpretació de Roser Blanch, Clara Cols i Alicia Puertas, en una producció de l'ultra-activa **Flyhard** (www.flyhard.org). Una altra cita: **La Candidata**, de **Laura Freijo**, interpretat per Susana Egea, programada els dos primers divendres de novembre a les 21 h. a La Sala, a l'**Espai Francesca Bonnemaisson** (Sant Pere Més Baix, 7). Finalment destaquem que obre foc l'edició 13a de la **Mostra de Teatre de Barcelona**, enguany del 4 de novembre al 7 de desembre, al **Teatre del Raval** (Sant Antoni Abat, 12, prop del Mercat de Sant Antoni), que permet aflorar (i consolidar) els valors emergents creatius i actors de la nostra capital i rodalia a un preu molt assequible (5 euros). Convé que consulteu el seu complet web (www.mostradeteatredebarcelona.com); us avancem, però, que podreu veure-hi una versió de l'**Aurora Degollada** de Beth Escudé, **Carrero que estás en los cielos** de l'Àngel Amazaes amb direcció del també dramaturg Pau Guix, o bé **Evolució** d'Aina Tur.

Darrer suggeriment del mes: del 12 al 16 de novembre **Moveo Teatro** (www.moveoteatro.com) presenta **Soñar el río hasta el mar** al **Tantarantana Teatre** (c/ Les Flors, 22, tot tocant a l'Av. del Paral·lel); ells són sinònim d'intel·ligència, evocació i sensualitat aplicada al moviment i al discurs.

Arran de sòl

Per Pledebut

Vaig llevar-me feliç. Vaig fer les meves feines matineres i vaig sortir a passejar com de costum.

Em sentia content tot anant pel carrer. La gent amb qui em vaig creuar era molt correcta. Amb uns ens saludarem i amb altres, per ser més coneguts o amics, hi vaig fer petar la xerrada. Ells també estaven eufòrics. Semblava que no podia ser tanta cortesia.

Entre salutació i salutació, mentre feia camí, vaig adonar-me que el terra, les voreres, tot, era molt net, netíssim. No hi havia cap tifa d'aquelles que, si les trepitges, quedes ben calçat o et fots de lloros.

Tampoc no vaig tenir cap ensurt produït per cap bicicleta sortida de trascantó, ni d'aquelles que, si les veus venir, el qui hi va al damunt et mira com dient, aparta't! Que bé, noi! Hi havia poc trànsit rodant i a més els cotxes feien poca fresca. I de motos amb aquell terrabastall que fan, que et deixa el pobre cuc de l'orella ben arrosnat, doncs cap. Les poques que passaven feien un sorollet força discret.

Els arbres, que encara tenien fulles, les tenien saníssimes, i a més una bona capçada, que et preservava del sol que encara lluia poderosament.

A les voreres només hi circulàvem vianants. No hi havia cap andròmina aparcada. A més, de les més estretes, n'havien tret els pals, amb la qual cosa la gent que portava carro de la compra o cotxet d'infants hi passava molt bé.

I parlant de voreres, vaig quedar palplantat de veure que totes estaven senceres, sense cap rajola trencada i que, per tant, et permetien caminar-hi sense por d'ensopegar.

En passar per davant d'alguns establiments, especialment alguna caixa d'estalvis, no et venia aquella bravada calentada directa a la cara. Havien canviat la instal·lació perquè no molestés ningú.

En passar per davant de la Casa de la Vila, vaig recordar que havia de fer-hi una consulta, i cap a dintre falta gent. Refonoll! Vaig quedar de pedra. Després de preguntar a informació on havia de fer la consulta, la persona que em va atendre era, a més de molt amable, entesa. Em va explicar fil per randa com solucionar el problema, d'una manera entenedora i a més sense fer-me anar d'un departament a un altre, ni dins la mateixa casa, ni en cap altra dependència municipal d'una part a altra de la vila. En sortir, estava del tot satisfet.

Acabat el recorregut, vaig enfilat cap a casa i, quan ja era a dins, ensopego, d'aquella forma tan forta que sembla talment que facis un bot. I sí, realment el vaig fer el bot, al llit però, ja que vaig despertar-me.

No m'ho podia creure. Estava ficat al llit. M'acabava de despertar. Havia estat un somni. Un somni meravellós! No podia ser d'altra manera. Tot el que m'havia passat només passa en somnis. Seria massa demanar que fos realitat? Apa, bup, bup.

XI Fira de S

Al Pati del Casino dies 6, 7

Parades de venda d'objectes nadalencs, avets, figures de pessebre, manualitats, joguines, pastissos, torrons,

DISS

A les 6 de la tarda. Inauguració oficial a càrrec de les autoritats

DIUM

A les 12 del migdia: A

A les 6 de la tarda: Espectacle d'ar

A 2/4 de 8 del vespre: Cantada d'havan
amb cren

DILL

A les 11 del matí: Demostraci

A la 1 del migdia: Actuaci

A 2/4 de 6 de la tarda: Cantada

A 2/4 de 7 de la tarda: CAGA T

Ho organitzen:

**GENT
DEL MASNOU**

COTOSTIL

Cortines,
tendals,
elements decoratius

PRAT DE LA RIBA, 89
93 555 66 11
647 640 386 Anna

L'ANXOVETA

Elaboració artesanal
d'anxoves i selecció
de productes per a
grans paladars

Barcelona, 50 (Camí Ral)
93 555 48 22
659 351 350

**ARTANNIA
& JAZ**

Roba pintada a ma
Peces exclusives

Puerto Rico, 40
93 555 91 69
659 85 40 89

**flor
de maig**

centre de salut i bellesa

Teràpies naturals
Activitats terapèutiques
Estètica
Relaxació

Primer de Maig, 20
Lluís Millet, 29
93 540 46 11

JOAN

Flors i plantes

ARBRES DE NADAL
POINSÈTIES
GUARNIMENTS
FIGURES DE PESSEBRE
LLUMS

Regalem loteria núm. 20921

Navarra, 100
Tel. 93 555 79 34 el Masnou
www.florsjoan.com

el cullerot

Tot per a la cuina

Tallers de cuina pel Nadal

Sant Felip, 45
Tel. 93 540 97 41

AT
angel tona
JOIERS

Fes que el moment
sigui inoblidable

Especialistes en diamants

Pere Grau, 14
93 555 64 51

Santa Llúcia

i 8 de desembre del 2008

embotits, cuina, vins i caves, petits regals, perfumeria, roba, informàtica i tot allò adient per a aquestes dates

ABTE DIA 6

municipals. A 2/4 de 7 de la tarda. Actuació de la CORAL CAN MALET.

ENGE DIA 7

Actuació del "MAG FRANBEL".

Animació infantil a càrrec de RAMON ROMA.

Cançons pel grup "LA VELLA LOLA" d'Arenys de Mar, cantat per a tothom.

UNS DIA 8

Actuació de cuina a càrrec d'"EL CULLEROT"

Actuació dels "COW-BOYS" de Can Malet

Actuació de Nadal a càrrec de la CORAL XABEC

Actuació de repartició i xocolatada per a tots els infants que s'acostin a la Fira.

Hi col·laboren:

Ajuntament del Masnou

**LAMPARAS
DISSENY SA**

Escultor Llimona, 5 · Alella
93 540 10 20
www.lamparasdisseny.com

ARS FLORARE

Composició floral
Flor seca natural i artificial
decoració floral per
a casaments
Festes,
convencions
Tot tipus
de celebracions

Àngel Guimerà, 1, (NII)
93 540 87 44
arsdecorare@gmail.com

**J. RUBIO
automotive**

- Importants descomptes
- Financiació a mida
- Taxació i compra

Torrent Vallmora, 14
93 540 92 11 · 687 756 686
www.jrubio-automotive.com

**Cicles
Vidal**

Venda · Reparació · Lloguer

Qualsevol bicicleta o accessori
Recollida per reparar a domicili

Fontanills, 3 · 93 540 37 18
El dijous matí tancat

El Detallet

Regals
pel Nadal

Flos i Calcat, 55,
636 642 005
eldetallet@hotmail.com

Mobles
de jardí i
complements

Torrent Vallmora, 16
93 55506 39
earussan@msn.com

El nou sol del Masnou

Una sardana que porta per títol "El nou sol del Masnou" es va estrenar el passat dia 12 d'octubre a la Plaça d'Ocata. És obra del mestre i compositor Tomàs Gil i Membrado, que la va compondre per dedicar-la a la nostra presidenta, Carme Pruñonosa.

La cobla Jovenivola de Sabadell va ser l'encarregada de l'estrena, dins la magnífica audició que ens va oferir a les 12 del migdia en presència del mateix autor.

El músic Tomàs Gil amb la Carme Pruñonosa

Curs de sardanes

Segueix obert el curs de sardanes; podeu venir-hi cada dimecres de 8 a 9 del vespre al local de l'agrupació a la Pl.d'Ocata. Més informació 93.540.71.59 / 93.555.06.96
agr.sardanista_masnou@josoc.cat

150è aniversari de la fundació de l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell

L'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell celebra aquest any el 150è aniversari de la seva fundació.

Amb aquest motiu convidem tots els antics alumnes, famílies i amics del Col·legi Sagrada Família del Masnou a compartir amb nosaltres la celebració el dia 21 de novembre a 2/4 de 4 de la tarda al Casino del Masnou i a l'Eucaristia del dia 23 de novembre a les 12 a la Parròquia de Sant Pere. Us hi esperem a tots.

Estarem contents de comptar amb vosaltres.

LA CORAL XABEC DEMANA CANTAIRES

Tothom qui hi estigui interessat hi serà ben rebut.

De manera especial ens calen veus d'homes, tant de tenors com de baixos.

Animeu-vos-hi i veniu a provar la veu qualsevol dimarts abans de començar l'assaig, o sigui, una mica abans de dos quarts de deu del vespre.

Qui canta, els seus mals espanta!

DES DE QUE JUGO A L'SCRABBLE A GENT DEL MASNOU HE APRENDIT QUE ELS "ÀDHUCS" NO ES POSEN MAI EN PLURAL!

CASUM LES CABÒRIES!

PERFECCIONA EL TEU POLAG!!

TOTS ELS DILLUNS, DE 9 A 11 DEL VESPRE, JUGUEM A L'SCRABBLE EN CATALÀ AL LOCAL DE GENT DEL MASNOU. HI ESTAS CONVIDAT!

EL LOCAL DE GENT DEL MASNOU ESTÀ AL CARRER DR. ADELL 9 (EL MASNOU)

Papereria
Copisteria
Regals

Nadal 08

Av. Joan XXIII, 41 · 93 540 85 00

21 de novembre a 2/4 de 10 vespre

Teatre

Démodés, amb la Cia La Tal i Leandre

Venda anticipada d'entrades a l'OAC, i el mateix dia a taquilla a partir de les 20 h. Preu: 12 €
 Lloc: Ca n'Humet (Sala polivalent)

Organitza: Ajuntament del Masnou, Festival Internacional de Teatre Còmic Ple de Riure

MASNOU.COM

WWW.EL

Portal social

Jordi Viñas Tremols
686 07 87 34

ceigrup
Immobilàries

FINQUES MESLLOC

LLIGONA CAYETANO

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou - www.meslloc.com

T/ 93.555.69.03

Finques Puig S L

Serveis immobiliaris en general

Administració i venda **API**

de pisos, cases i rústiques. Propietat horitzontal. Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Visiteu-nos a: finquespuig.net

Mirador de Pau Casals 08320 El Masnou (Darrere el cementiri) · Tel. 659 839 436

A T

àngel tena

JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta.

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

Nit d'Havaneres i Rom 2008 10 anys

El Masnou dissabte 20 de setembre

*Per molts anys, Borinquen!
Avui festegem el desè aniversari de
les Nits d'Havaneres i Rom a la Plaça
d'Ocata.*

*La vostra iniciativa i il·lusió han fet
possible que aquesta cantada hagi
esdevingut una tradició masnovina.
Al ritme melangiós i compassat de
valssets i havaneres hem viatjat en el
temps i a diferents indrets: L'Havana,
Menorca, Cadis, Puerto Rico...; hem
conegut pirates dels més dolents
amagant grans tresors, valents capi-
tans i mariners trompes de tant de
rom que naufragaren; hem sentit a
parlar d'històries d'amors i desamors,
d'infidelitats i de venjances; ens han
seduït espectaculars mulates, belles
taverneres i encisadores "Loles"; ens
hem solidaritzat amb el canó de
Palamós, hem enyorat la Costa Brava
d'abans del bum turístic; ens hem
emocionat amb La Gavina... i mil
històries més que amaga cada
cançó.*

*Gràcies per haver-nos fet passar
tants bons moments i... felicitats!*

L'organització vol agrair a totes les person-
es, institucions, empreses i entitats que
han col·laborat en la Nit d'Havaneres i Rom
2008 i les convida per al proper any a
tornar-hi.

A l'Ajuntament del Masnou, Diputació

de Barcelona, Generalitat de Catalunya i
a tots els departaments implicats.

A les empreses que hi han col·laborat:
**Petit Cafè, Matalasseria Grau, Verema
Autos, Vermut Cisa, J. Ramón Sastreria,
Can Rac, Pastisseria Miquel, Automa-
tismes Enric, Taller de Publicitat, Es-**

**tamps Arenas, Peixos Codina, Estudi
musical Carmen Amo i Mercat Municipal
Masnou**

I a tots aquells que simpatitzen amb la idea
i l'organització.

L'èxit ha estat de tots.